

EEN NIEUWE START

Helen Taselaar

UITGEVERIJ KLUITMAN AL

HOOFDSTUK 1

De mist was opgetrokken en het zonnetje brak voorzichtig door. Het beloofde weer een mooie dag te worden. Ergens rinkelde een wekker en geeuwend rekte Claudia van der Meer zich uit.

Oef, het viel niet mee al om zeven uur op te staan, dacht ze en ze gooide haar benen buitenboord. Zoals altijd deed ze de gordijnen van haar kamer open en keek uit over de binnenplaats van het jeugdhotel “De Witte Hengst”, waar ze sinds een klein jaar werkte. Het stond tussen de bomen van een mooi bos. Lang geleden waren daar jonge bomen aangeplant, die in de loop van vele jaren waren uitgegroeid tot statige bosreuzen.

Glimlachend zag Claudia David, haar vriend, aan komen rennen in zijn trainingspak. Hij had getrimd, dat deed hij elke morgen, samen met Beer, zijn sint-bernardshond. Die twee waren onafscheidelijk! Claudia tikte tegen het raam en David keek op.

Toen hij zijn meisje ontdekte, brak er een lach door op zijn gezicht en hij zwaaide naar haar. Hij beduidde haar dat hij naar de eetzaal ging om een hapje te eten.

Claudia werd ineens actief. Ze wilde graag samen met David ontbijten en ze haastte zich naar de kleine badkamer die haar kamer rijk was. Ongeveer twintig minuten later voegde ze zich lachend bij

David, die al achter een gebakken eitje zat.

“Goeiemorgen, schone slaapster,” begroette hij Claudia opgewekt en hij stond op om haar een zoen te geven.

“Kon je je bed weer niet uit komen?”

“Moeilijk,” bekende Claudia. “Maar dat weet je onderhand wel. Is Johannes nog ziek?”

Johannes was de al op leeftijd zijnde stalbaas, die David bijstond met de verzorging van de paarden en verder overal hielp waar dat maar gewenst was.

David knikte met zijn donkere hoofd. “Die zal voorlopig wel ziek blijven,” veronderstelde hij. “Zijn zuster, bij wie hij inwoont, heb ik gisteren gebeld en ze vertelde me dat hij een hardnekkige virusziekte had opgelopen waar hij wel een paar weken zoet mee zal zijn.”

“Wat vervelend.” Claudia nam een slokje van haar thee. Ze wist dat David en Johannes hun handen vol hadden aan de stal met paarden, die deel uitmaakte van De Witte Hengst. Zonder Johannes zou David het in zijn eentje nooit redden.

“Ach,” zei David nu optimistisch. “Ik probeer gewoon hoe het gaat, anders moeten we iemand aannemen, die Johannes tijdens zijn afwezigheid kan vervangen.”

“Als je je maar niet over de kop werkt,” merkte Claudia op, die David langer kende dan vandaag.

De eigenaar van jeugdhotel De Witte Hengst was meneer Bianchi. Hij had het gebouw geërfd en het tot hotel laten verbouwen, naar het ontwerp van Davids vader, die een zeer bekend architect was. Het hotel was erg geliefd bij de jeugd. Je kon er niet alleen heerlijk paardrijden; naast de ritten te paard, die David organiseerde, waren er tal van andere activiteiten. Bovendien kon je je vermaken in het zwembad dat bij het complex hoorde of kanoën op het meer, dat vlak bij het hotel lag. 's Avonds bood de discotheek een prima mogelijkheid tot vermaak. Kortom, De Witte Hengst had niet over belangstelling te klagen.

Meneer Bianchi runde zelf ook een hotel in de bossen. In dit hotel kwamen veelal oudere mensen die rust zochten.

En dit was nu net waar Yoran, meneer Bianchi's zoon, die in het hotel van zijn vader werkte, over inzat. Aan de ontbijttafel begon hij erover tegen zijn vader.

Zijn twee zussen, Katinka en Nicky, luisterden nieuwsgierig naar wat hun oudere broer te vertellen had.

Yoran had tot voor kort bij een makelaarskantoor gewerkt. Dat werk was hem totaal niet bevallen en toen zijn vader hem had aangeboden bij hem in het hotel te komen, had Yoran deze kans met beide handen aangegrepen. Ook dit werk viel hem nu wat tegen. Hij had verwacht dat er meer jonge mensen zouden komen logeren, maar over het algemeen waren het gepensioneerden of

oudere echtparen. Veel viel er voor een drieëntwintigjarige jongeman niet te beleven. Toen Yoran dit tegen zijn vader zei, was het even stil aan tafel.

“Ja, maar, jongen,” antwoordde Bianchi senior”, dat wist je toch van tevoren? Als je actie wilt, dan moet je in een discotheek of iets dergelijks gaan werken, maar niet in een hotel in de bossen.”

Katinka kneep even haar ogen dicht.”Volgens mij weet Yoran heel goed wat hij wil,” zei ze”, en heeft hij zijn zinnen allang op iets anders gezet! Of zit ik er ver naast, broertje?”

Ze was dol op haar broer en ze konden heel goed met elkaar overweg. Katinka en Yoran scheidden dan wel zes jaar in leeftijd, maar dat deed niets af aan de goede verstandhouding.

“Eh...” begon Yoran nu, toch wel wat verlegen omdat zijn zus hem zo goed doorhad. “Ik heb inderdaad een voorstel, maar kunnen we daar straks onder vier ogen even over praten, pa?”

Meneer Bianchi haalde zijn schouders op. “Als je dat werkelijk nodig vindt...” zei hij aarzelend.

Yoran knikte gedecideerd met zijn donkere hoofd.”Ja, dat is nodig,” was zijn mening.

Daarna werd er rustig verder gegeten.

Katinka observeerde haar broer aandachtig. Wat had hij zich nu weer in zijn hoofd gehaald te gaan doen? Ze hoopte niet dat het iets gevaarlijks was, want hun moeder vond het al doodeng als Yoran op

zijn zware motor wegscheurde. Ze was doodsbenauwd dat haar zoon ergens tegen aan zou rijden, alhoewel ze wist dat Yoran nooit jakkerde.

Yoran was een leuke vent om te zien, constateerde Katinka tevreden. Het vervelende was alleen dat als ze eens een schoolvriendin mee naar huis nam, deze meer aandacht schonk aan haar broer dan aan haar. Yoran kon daar alleen maar om lachen. Hij vond het wel grappig dat hij achterna werd gelopen door diverse meisjes. Wat sommigen al niet verzonnen om bij hem in de buurt te komen, dacht Katinka wat schamper. Die doorzichtige smoesjes had ze zo door, al kon ze zich goed voorstellen dat de meeste meisjes op haar broer vielen. Want ze moest toegeven dat Yoran een opvallend uiterlijk had.

Grootvader Bianchi was een raszuivere Italiaan geweest, getrouwd met een Spaanse schone. Hun zoon Carlo was op achttienjarige leeftijd naar Holland gekomen om daar in het restaurant van zijn neef te gaan werken. Het baantje van kelner beviel de jonge Bianchi maar matig en 's avonds wierp hij zich op diverse studies om verder te komen. Hij wilde zijn droom waarmaken ooit een eigen hotel te bezitten. Carlo Bianchi had meer in zijn mars dan kelner zijn in het restaurant van zijn neef, al was dat ook een beroep dat men niet moest onderschatten.

Op tweeëntwintigjarige leeftijd ontmoette hij het Hollandse meisje

Nora Philipsen met haar vader. Ze hadden een tafel besproken in het restaurant en men kon wel spreken van liefde op het eerste gezicht toen Carlo en Nora elkaar voor het eerst zagen. De donkere Carlo en de mooie, blonde Nora oefenden een enorme aantrekkingskracht op elkaar uit en het duurde dan ook niet lang of hun huwelijk was een feit.

Nora's vader, een gepensioneerd legercommandant, had zelf een klein kapitaal en hij had al snel door dat er in zijn schoonzoon een gewiekst zakenman stak. Hij investeerde zijn geld in een hotelletje in de bossen en had zijn geld niet beter kunnen beleggen. Het hotel floreerde prima en vele gasten kwamen nog eens terug.

In de loop der jaren was het hotel tot twee keer toe uitgebreid en de keuken stond bekend om zijn exclusieve gerechten. Ja, de zaken gingen uitstekend.

Carlo Bianchi was dan ook zeer in zijn schik geweest toen Yoran eindelijk eens wat belangstelling ging tonen voor het bedrijf. Hij had zijn zoon nooit in een bepaalde richting willen dwingen wat werkkring betrof, maar diep in zijn hart hoopte hij dat Yoran het hotel eens van hem zou overnemen, zodat het in de familie zou blijven.

Yoran had het donkere uiterlijk van zijn vader en de lichtblauwe ogen van zijn moeder geërfd. Een verrassende combinatie, grinnikte Katinka bij zichzelf, want zij had een typisch Hollands uiterlijk en

ook haar zusje Nicky zag er niet bepaald zuiderlijk uit. Ach, een mens kan niet alles hebben, zuchtte Katinka dan. Hoewel ze niet te klagen had over aanbidders, die de lange, blonde haren en de sprankelende, blauwe ogen maar wat graag zagen.

“Yoran, hoe is het met Bianca?” vroeg ze nu plagend aan haar broer en deze keek haar wezenloos aan.

“Wie?” herhaalde hij. “O, die!” Het klonk al met al weinig complimenteus en Katinka wist dat Bianca geen schijn van kans had bij haar broer. “Ze is me wat te aanhankelijk,” antwoordde Yoran toen schouderophalend. “Trouwens, Bianca Bianchi... dat is toch geen gehoor!” En lachend verliet hij de kamer. Wat later hoorde de familie hem op zijn motor wegracen.

“Die knul weet niet wat verliefd zijn is!” mompelde Nicky, die daar met haar vijftien jaren geregeld last van had.

“Dat komt heus nog wel, reken daar maar op,” lachte mevrouw Bianchi, die zich over Yorans hartsaangelegenheden geen enkele zorg maakte. “Wacht maar tot bij hem de bliksem inslaat, dan is hij niet meer te houden!”

“Nou, mam, ik geloof datje nu wel wat overdrijft!” giechelde Katinka en ze stouwde haar overvolle boekentas nog een beetje voller met een haastig klaargemaakt lunchpakket. “Yoran is veel te verwend wat meisjes betreft. Hij heeft ze voor het uitkiezen!”

“Juist,” knikte haar moeder. “En dat is nu net wat hij niet wil. Leer

mij mijn zoon kennen, die is precies zijn vader. Yoran zoekt zelf zijn meisje wel uit als hij daar de tijd rijp voor acht.”

“Ben benieuwd, hoor,” grijnsde Katinka en ze slingerde de tas over haar schouder.”Nou, lui, ik ben weg. Er ligt een heerlijke economierepetitie op me te wachten, dus wens me maar sterkte!”

's Middags had meneer Bianchi eindelijk even tijd om met zijn zoon onder vier ogen te praten, zoals deze laatste het noemde.

Ze zaten samen in het ruime kantoor en meneer Bianchi had zijn secretaresse opdracht gegeven dat ze niet gestoord wilden worden.

“Vertel het me maar, wat heb je nu weer uitgedacht?” Carlo Bianchi keek zijn zoon vorsend aan. De jongen deed hem sterk aan zichzelf denken op die leeftijd. Ook Yoran wilde het liefst zo onafhankelijk mogelijk zijn.

“Ik wil een poosje in De Witte Hengst gaan werken,” viel Yoran met de deur in huis.

Meneer Bianchi werd even stil. “Maar, jongen,” zei hij toen. “Je weet toch dat David en Claudia daar de leiding hebben? Jij voelde er destijds niets voor!”

“Ik wil ook geen leidinggevende functie,” zei Yoran snel. “Gewoon... weer eens onder wat jongere mensen verkeren en kijken hoe alles daar zo'n beetje in zijn werk gaat. Het hotel bestaat nu alweer zo'n anderhalfjaar en ik heb het alleen een paar keer vluchtig bekeken.”

“En wat had je gedacht daar te gaan doen?” viel zijn vader hem in de

rede. “Heb je enig idee?”

“Het liefst iets met de paarden,” antwoordde Yoran. “Je weet dat ik goed met dieren kan omgaan.”

“Anders zouden jij en je zussen niet zelf een paard hebben,” knikte meneer Bianchi. Toen wreef hij met zijn hand over zijn kin. “Ja, kijk eens,” begon hij. “Ik weet niet of je door David en Claudia met open armen zult worden ontvangen. Je bent en blijft de zoon van hun baas en ze zullen misschien het idee krijgen dat je hen op de vingers komt kijken.”

“Ik peins er niet over!” riep Yoran uit. “En dat zal ik ze ook heus van tevoren wel proberen duidelijk te maken. Ik wil gewoon even wat anders. Het hotelvak bevalt me. Ik had nooit gedacht bij jou te komen werken, pa, maar momenteel ben ik hier een beetje uitgekeken en voel ik me levend begraven in deze stille omgeving. Daarom wil ik er even tussenuit, een beetje bijtanken, begrijp je wel. Is er echt geen plaatsje vrij voor me in De Witte Hengst? Desnoods wil ik ook nog als keukenhulp gaan werken.”

“Ik moet het er eerst met David en Claudia over hebben,” vond meneer Bianchi. “Ik kan hun niet zomaar mededelen dat mijn zoon een tijdje bij hen wil komen werken. Ik weet dat David dringend verlegen zit om een hulp in de stal, omdat de oude Johannes al een tijdje ziek is en voorlopig ook wel ziek zal blijven.”

“Nou dan?” Yoran keek zijn vader vragend aan.

“Maar misschien is die nood niet zo dringend dat hij jou in dienst wil nemen,” ging meneer Bianchi onverstoorbaar verder. “David houdt niet van pottekijkers, jongen. Eerlijk gezegd voel ik er weinig voor om het aan ze te vragen.”

“Ik zei toch al, ik praat wel met ze.” Yoran zuchtte. “Geef me nou een kans, pa!”

“Ik zal David vanmiddag bellen,” beloofde zijn vader toen. “Dan kan die het met Claudia bespreken. Maar knoop één ding goed in je oren, Yoran. David is de baas. Ook al ben jij een zoon van mij, je zult naar hem moeten luisteren. En denk eraan, David houdt niet van lanterfanter.”

“Ik ben niet lui!” protesteerde Yoran. “Maar oké, bel ze dan eerst maar. Hoor ik het vanmiddag dan nog van je?”

“Uiteraard,” was het antwoord.

HOOFDSTUK 2

“Wat zeg je? Wil meneer Bianchi dat zijn zoon hier komt werken?” Claudia keek David onderzoekend aan. Dat voorstel stond haar helemaal niet aan.

“Hij vroeg of het mogelijk was dat Yoran hier een paar weken komt helpen,” verbeterde David haar. “De beslissing is aan ons. En naar jouw gezicht te oordelen, zie je het helemaal niet zitten.”

Claudia schudde haar hoofd. “Jij wel? Wat moet die knul hier? Een beetje op onze vingers kijken zeker.”

David schoot in de lach. “Meneer Bianchi verzekerde me dat dat niet de bedoeling was. Yoran wil gewoon even wat anders, wat meer actie. Je weet dat hij in het hotel van zijn vader werkzaam is en het is daar momenteel een beetje stil. Er zijn weinig gasten. En, Claudia, je weet dat ik dringend om hulp verlegen zit in de stallen.”

Claudia ging echter nog niet overstag. “Dat kan wel zijn,” sprak ze, “maar we zitten toch niet te wachten op het zoontje van de baas? Straks wil hij jou eruit werken!”

Nu barstte David in lachen uit. “Heus, nu overdrijf je toch een beetje,” was zijn mening. “Als Yoran Bianchi destijds mijn baan had willen hebben, dan had hij hem zo kunnen krijgen. Maar hij had toen totaal geen belangstelling voor een baan in een van de hotels

van zijn vader. Ondanks het feit dat hij dat nu wel heeft, weet ik dat ik nooit bang hoeft te zijn voor mijn eigen baan. Meneer Bianchi is immers dik tevreden over me en hij heeft zijn zoon liever in zijn eigen hotel dan hier, vertelde hij me. Ik vind dat we Yoran een kans moeten geven.”

Claudia trok een veelbetekenend gezicht. “Jij moet nauw met hem samenwerken, ik niet,” zei ze. “Ik vind het nog steeds geen goed idee, maar als jij vindt dat we het moeten proberen, dan moet dat maar. Ik hoop alleen dat je er geen spijt van krijgt.”

Zo kreeg Yoran aan het eind van de middag van zijn vader te horen dat hij kon beginnen op De Witte Hengst.

“Geen protesten?” vroeg hij zijn vader.

Deze zei schouderophalend: “David vond het geen probleem, zolang jij je aan de regels houdt.”

“En Claudia?”

“Claudia scheen er wat meer moeite mee te hebben, maar ze heeft zich uiteindelijk gewonnen gegeven. Dus, jongen, jaag haar niet tegen je in het harnas. Claudia is een prima meid. David en zij hebben het hotel gemaakt tot wat het nu is. Ik wil geen van beiden kwijt. Ik ben veel te blij dat David nu eindelijk iemand aan zijn zijde heeft. Want je weet net zo goed als ik dat dit in het verleden de nodige problemen heeft gegeven.”

Yoran maakte een vaag gebaar. “Maak je geen zorgen, pa. Ik zal me

voorbeeldig gedragen!”

Laat in de middag liep Claudia Edith de Vries tegen het lijf, een meisje dat in de loop der maanden zo'n beetje haar rechterhand was geworden. Claudia regelde met Edith, naast allerlei andere bezigheden, de huishoudelijke taken in het hotel.

Edith had liever een kantoorbaan gehad. Ze had daarvoor ook een opleiding gevolgd, maar de kantoorbanen lagen tegenwoordig niet voor het opscheppen, en zo was ze uiteindelijk in De Witte Hengst terechtgekomen. Het hotel stond in een prachtige omgeving midden in de bossen en toch niet ver van het strand. Dit lag een kilometer of zeven verderop. Er waren vijftig kamers, onderverdeeld in een- en tweepersoons kamers.

Claudia hield nu samen met Edith toezicht op de meisjes die het hotel schoonmaakten. Ze stonden de gasten met raad en daad bij en bespraken met Jantien, de kokkin, wat er werd gegeten. Verder hielden ze de voorraden in de keuken bij en zorgden ervoor dat het vuile beddegoed en dergelijke twee keer in de week klaarstond voor de wasserij.

Edith had het in het hotel zo naar haar zin dat ze verder solliciteren naar een kantoorbaan had opgegeven, maar diep in haar hart hoopte ze ooit nog eens zo'n baan te bemachtigen.

“Edith,” begon Claudia nu, “heb je haast vandaag?”

Edith keek haar bevreemd aan. “Wel nee,” antwoordde ze toen. “Op een door-de-weekse dag ga ik 's avonds toch vrijwel nooit uit. Moet er nog een klusje gedaan worden of zo?”

Claudia zuchtte en knikte. “Er komt morgen een nieuwe jongen voor in de stallen,” vertelde ze toen.

“O ja?” Edith keek haar verbaasd aan. “Is het dan al zeker dat Johannes niet meer terugkomt?”

“Nee, dat niet,” antwoordde Claudia. “Het is ook maar voor tijdelijk. Zijn vervanger komt wel intern, dus moet er een kamer voor hem in gereedheid worden gebracht.”

Edith keek Claudia oplettend aan. “Het lijkt wel alsof je iets tegen de komst van die jongen hebt,” zei ze toen wat verbaasd, want ze nam aan dat David en Claudia de nieuwe hulp zelf hadden aangenomen.

“Ach, wat zal ik zeggen...” Claudia schudde haar lange, blonde haren. “Hij is ons zo'n beetje opgedrongen door meneer Bianchi, hoewel hij zelf ook twijfelde. Het is namelijk meneer Bianchi's zoon!”

“Zijn zoon?” echode Edith. “Ik dacht dat hij alleen maar dochters had? Nou, ik kan me voorstellen dat jullie niet op zo'n pottekijker zitten te wachten. Hij steekt natuurlijk overal zijn neus in.”

“Ik hoop het niet, maar eerlijk gezegd vrees ik het ergste,” antwoordde Claudia. “En wie weet, wil hij de boel straks wel van

David overnemen als hij merkt hoe gezellig het hier is. Daar zit ik nog het meest over in.”

“Nou zeg, zo'n vaart zal het toch niet lopen?” was Edith van mening, maar haar stem klonk niet erg overtuigend. “Hoe oud is die jongen? Achttien of zoiets?”

“Was hij maar achttien!” zuchtte Claudia bekommerd. “Dan was hij geen partij voor David! Nee, hij is al een jaar of drieëntwintig, volgens David.”

“Hmm, dat wordt dan oppassen geblazen.” Edith schudde haar hoofd. “Als hij hier maar niet de baas gaat lopen uithangen, want dat pik ik niet. Ik werk voor jullie, niet voor ene Bianchi junior!”

Uiteindelijk gingen ze toch maar aan de slag. Yoran zou de volgende dag al beginnen, had David aan Claudia verteld.

Toen de kamer in orde was, zuchtte Edith: “Nou, zo moet het dan maar. Anders gaat hij maar bij Beer in de stallen slapen!” Ze schoten samen in de lach, want ze zagen het al helemaal voor zich: Yoran Bianchi en de dikke sint-bernardshond van David samen in Beers hok geperst.

“Wie weet, is hij best sympathiek,” zei Claudia toen. “We moeten het maar afwachten.” Ze trok de deur van

Yorans toekomstige woonruimte achter zich dicht. “Zo, je kunt naar huis gaan, Edith,” zei ze toen. “Bedankt voor het blijven. In je eentje ben je gauw een uur kwijt en ik wil ook eindelijk weleens

eten. Ik rammel!”

“Gelukkig heb ik een moeder, die voor me kookt,” lachte Edith. “Ik moet er tenminste niet aan denken dat ik nu nog in de keuken mijn eigen potje moet gaan staan koken! Nou, Claudia, tot morgen dan, hè? Ik ben benieuwd naar onze nieuwe aanwinst!”

“Ik ook,” antwoordde Claudia met een wat zuur gezicht. “Oké, tot morgen, Edith. Zal ik je groeten nog overbrengen aan Gregor?” Claudia en David gebruikten hun avondmaal altijd in de kantine annex eetzaal. Jantien maakte dan wat voor hen klaar en at daar zelf ook, omdat ze niet getrouwd was en dus voor niemand anders hoefde te koken. Ze werd in de keuken geassisteerd door Gregor, op wie Edith al een eeuwigheid verliefd was. Maar Gregor, een aantrekkelijke jongen van in de twintig, was een echte levensgenieter. Hij wilde zich niet binden aan één meisje. Vaak ging hij op stap met een van de vrouwelijke gasten uit het hotel of was hij in de discotheek, die onder het hotel lag, te vinden. Edith was wel een paar keer met hem uit geweest, maar verder ging hun vriendschap niet, hoe graag Edith dit ook zou willen.

Edith kleurde nu dus ook gevoelig, toen Claudia plagend dit tere onderwerp aanroerde. “Nee, doe dat maar niet,” zei ze snel antwoordend op Claudia's vraag. “Hij mocht eens denken! Straks wordt hij nog verwaander dan hij nu al is!”

“Nog verwaander?” plaagde Claudia verder. “Ik snap niet wat jou zo

aantrekt in die knul, Edith. Je bent veel te goed voor zo'n luchthart treurniet als Gregor!"

"Weet ik," antwoordde Edith somber. "Diep in mijn hart weet ik ook wel dat hij waarschijnlijk toch niet zal veranderen, maar daarmee houdt mijn verliefdheid niet op! Was het maar waar. Het lijkt erop alsof het alleen maar erger wordt!"

Arme Edith, dacht Claudia, toen ze even later op weg was naar de eetzaal. Het moest niet zo erg leuk zijn te weten dat je bij een bepaald iemand op de zoveelste plaats kwam. Zag Gregor dan niet in dat Edith een schat van een meid was? Tja, ze was geen schoonheidskoningin, maar ze zag er leuk en aantrekkelijk uit, met die korte, blonde krullen en haar wat schuinstaande, lichtbruine ogen. Hij zou het slechter kunnen treffen! Claudia vermoedde echter dat Gregor het maar al te leuk vond dat hij achterna werd gelopen door allerlei meisjes. Ach, hij kwam er nog weleens achter!

Dan was David gelukkig heel anders, al had deze ook nooit te klagen over vrouwelijke bewonderaars. David had echter onvoorwaardelijk voor Claudia gekozen en ze wist dat ze hem voor honderd procent kon vertrouwen. Anders had je geen leven in dit hotel, waar wekelijks de leukste meisjes kwamen logeren. Natuurlijk danste David ook met andere meisjes als ze in de discotheek waren, maar hij zou nooit met een van hen een flirt beginnen, zoals ze Gregor maar al te vaak had zien doen.

Claudia slaakte een zucht. Wat liep ze nu toch weer te filosoferen over Edith en Gregor! Het kwam alleen omdat ze Edith zo ontzettend graag mocht en het vervelend vond dat Gregor zo weinig aandacht aan haar besteedde.

Edith was inmiddels op weg naar haar ouderlijk huis. Ze was buiten Gregor nog tegengekomen en die had haar gevraagd of ze volgende week vrijdag met hem meeding naar de film. Had ze hem nu toch maar geweigerd, want zoiets was hij niet gewend en misschien zou hij dan meer in haar geïnteresseerd raken. Maar nee... Ze had, bijna stralend van geluk, toegestemd en nu was ze een beetje boos op zichzelf dat ze zich zo gemakkelijk gewonnen had gegeven. O, wat mannen niet allemaal teweeg konden brengen! En ook Edith zuchtte een paar maal heel diep...

Yoran had wat spullen gepakt om mee te nemen naar De Witte Hengst. Het was alleen het allernoodzakelijkste, want erg veel kon hij niet meenemen op zijn motor. Zijn vader zou in de loop van de week de rest komen brengen.

“Is dat alles wat je meeneemt?” vroeg Nicky schamper en ze sloeg de verrichtingen van haar broer gade. Diep in haar hart vond ze er niets aan dat Yoran een paar weken het huis uit ging. Ze was erg op hem gesteld en ging graag met hem paardrijden. Katinka deed dat ook wel, maar zij zat voor haar eindexamen en had nu weinig tijd.

“Pa komt de rest brengen,” antwoordde Yoran nu. “Wat kijk je sip, Nicky! Is er iets?”

“Ik vind er niets aan dat je weggaat,” bekende Nicky en Yorans hand woelde liefkozend door haar blonde haren. “Met wie moet ik nu gaan rijden? In mijn eentje vind ik het lang zo leuk niet. En hoe moet het nu met mijn dansles? Je kunt me niet meer wegbrengen.” Yoran lachte. “Maak je over die danslessen maar niet druk, Nick,” antwoordde hij. “Die zal ik niet vergeten. Elke donderdagavond zal ik voor de deur staan om je erheen te brengen, goed?” Hij keek zijn zusje diep in de ogen en ging wat zachter verder: “Al weet ik dat het je meer om mijn motor te doen is dan om mij!”

Nicky begon, tot vermaak van haar broer, te blozen. Yoran kende haar van haver tot gort. Het was waar dat ze de blits maakte op de dansschool wanneer Yoran haar op zijn motor afzette voor de deur. Tenslotte kon haar vader haar ook wegbrengen in zijn auto. Maar dat laatste vond ze zo'n oubollig gezicht en wie werd er als vijftienjarige nu nog weggebracht door haar vader? Niemand toch zeker! Nee, dan ging ze duizend keer liever bij Yoran achterop! Yoran zei nu: “Ik begrijp heus wel dat je niet door pa gebracht wil worden. Dat vond ik ook vreselijk vroeger. Dus ik kom je gewoon hier ophalen, oké?”

“Best,” vond Nicky opgelucht.

Een kwartiertje later was Yoran gereed om te vertrekken. Hij nam

afscheid van zijn ouders en Nicky. Katinka had hij eerder op de morgen al gedag gezegd, omdat zij vroeg had moeten beginnen op school.

“Zoon, ik wens je het beste,” zei meneer Bianchi ernstig. “Ik hoop dat je het daar naar je zin krijgt, als je je maar aan mijn adviezen houdt.”

“Ik zal eraan denken, pa,” knikte Yoran. “Nou, dan ga ik maar. Ik bel van de week nog wel een keer naar huis,” beloofde hij zijn moeder, voordat ze hem dat zelf kon vragen. Hij kende haar. Ze wilde altijd graag weten hoe haar kinderen het maakten, en het gaf niet of het kind in kwestie vijftien of vijftig was.

Claudia en Edith zaten samen in de kantine van De Witte Hengst nog even het rooster van die dag door te nemen toen zwaar motorgeronk over de binnenplaats klonk.

“Allemachtig, wat een geweldige motor!” Nelly, een van de kamermeisjes, keek bewonderend uit het raam.

“Zoiets zou mijn broer ook wel willen hebben, denk ik!”

“Wie is dat nu weer?” vroeg Edith en ze keek Claudia vragend aan. “Een nieuwe gast? Dan is hij wel erg vroeg!”

Claudia keek nog eens goed. Pas toen de motorrijder zijn helm had afgezet, herkende ze Yoran Bianchi. “Dat is Bianchi junior,” zei ze tegen Edith, waarop deze verbaasd nog eens naar buiten keek.

“Mmm,” merkte ze toen op. “Een soort tweede Gregor, lijkt me. Moet je zien! Hij heeft al meteen meiden om zich heen!”

Er waren inderdaad wat meisjes naar buiten gekomen. In eerste instantie om de motor te bewonderen, maar toen ze zagen dat de motor een aantrekkelijke berijder had, verplaatsten ze hun aandacht snel naar hem.

“Ik vrees voor Gregor dat hij concurrentie krijgt op het gebied van meisjes,” glimlachte Claudia toegeeflijk naar Edith.

“Des te beter!” gromde die uit de grond van haar hart. “Misschien gaat hij mij dan meer waarderen!”

Claudia constateerde dat David ook had gezien dat hun nieuwe stalhulp was gearriveerd. Ze stond op. Tenslotte moest ze de jongen gaan begroeten. Dat zou ze ook doen als Yoran niet de zoon van meneer Bianchi was geweest en David zou woedend zijn als ze het op zijn beloop liet. “Kom mee, Edith,” zei ze. “We gaan met hem kennismaken.”

Edith had echter geen zin. Ze had nog een volle kop koffie voor haar neus staan en die wilde ze op haar gemak leegdrinken, voordat ze aan haar zware dagtaak zou beginnen. “Ik maak vanmiddag wel kennis met hem,” antwoordde ze daarom. “Ik heb er geen haast mee. Hij mag dan de zoon van Bianchi zijn, iets bijzonders is hij daarvoor zeker niet! Ik ga zo direct eerst aan de slag.” Dus ging Claudia alleen.

De kennismaking met Yoran viel erg mee. Hij kwam Claudia niet onsympathiek over. Ze had Yoran ooit eens vluchtig ontmoet, maar die ontmoeting was te kort geweest om zich een oordeel over hem te kunnen vormen.

Claudia zag dat David haar oplettend gadesloeg toen ze Yoran de hand schudde. Ze zou wel uitkijken Yoran te laten merken dat ze het niet zo geslaagd vond dat hij hier tijdelijk kwam werken! Dus begroette ze hem op haar bekende, hartelijke manier.

Ze kon niet weten hoe opgelucht Yoran zich daarna voelde. Nadat zijn vader hem had verteld dat Claudia het niet zo zag zitten dat hij in de stallen van De Witte Hengst kwam werken, was hij bang geweest dat ze hem vijandig zou ontvangen. Niets daarvan was echter op het aantrekkelijke gezichtje te lezen toen ze hem de hand schudde en daar was hij blij om. Het leek hem verschrikkelijk in een vijandig arbeidsklimaat te moeten werken.

Met David verwachtte hij ook geen problemen. Die had hem direct gezegd dat hij blij was met zijn komst omdat hij het in zijn eentje niet kon bolwerken. Bovendien zou er snel weer een periode aanbreken dat het hotel tot aan de nok toe vol zou zitten en ze handen te kort zouden komen.

Edith zag vanuit de kantine hoe Yoran samen met Claudia en David naar het kantoor vertrok voor een inleidend gesprek. Toen ontmoetten haar ogen die van Gregor, die bezig was de tafeltjes af te

ruimen. Hij zond haar een veelzeggend knipoogje toe en Edith voelde hoe ze bloosde. Snel wendde ze haar blik af. Volgende week ging ze met hem uit en ze wist nog steeds niet wat ze aan hem had. Edith had haar ogen heus niet in haar zak zitten en ze wist dat Gregor openlijk flirtte met andere meisjes. Zal hij ooit beseffen dat wat ik voor hem voel, geen gewone verliefdheid is? vroeg ze zich wat verdrietig af. Ze zette haar inmiddels leeggedronken koffiekopje op het schoteltje en stond op. Het was tijd om te beginnen en nu Claudia even afwezig was, nam zij het voor haar waar. Als ze hier bleef zitten, dan werd er helemaal niet gewerkt, wist ze uit ervaring. Na ruim een uur kwam Claudia de schoonmaakploeg versterken. “En, wat is het voor een knul?” vroeg Edith, toch wel een beetje nieuwsgierig.

“Wel aardig, denk ik,” was Claudia's antwoord. “Of hij moet wel heel goed toneel kunnen spelen, maar dat geloof ik niet. Ik heb alle hoop dat het wel goed gaat. Hij heeft David en mij verzekerd dat het geenszins zijn bedoeling is om hier een beetje de baas te gaan spelen.”

“Mooi,” knikte Edith tevreden, “want daar zaten we hier allermist op te wachten! Als hij zich er maar aan houdt...”

“Dat zal de tijd moeten leren,” zei Claudia lachend.

HOOFDSTUK 3

Pas aan het eind van de middag maakte Edith kennis met Yoran Bianchi. Het was een vluchtige kennismaking geweest, maar toch niet zo vluchtig dat Edith de vonk van interesse niet had gezien, die in Yorans ogen was verschenen toen hij haar een hand gaf. Later zei ze tegen zichzelf dat ze het zich wel verbeeld zou hebben. Wat zou een knul als Yoran in een gewoon, alledaags meisje zoals zij moeten zien? Of hij knipoogde naar ieder meisje, dat kon natuurlijk ook. Net als Gregor, dacht Edith boos. Nou, ik zoek ze wel uit!

De rest van het personeel had met gemengde gevoelens gereageerd toen ze hoorden dat de zoon van hun baas een poosje in De Witte Hengst kwam werken, ter vervanging van Johannes.

“Als hij ons gaat lopen koeioneren, dan neem ik op staande voet ontslag!” was het hartige commentaar van Katja, een van de kamermeisjes, die tijdelijk in De Witte Hengst werkte.

“Ach, zo'n vaart zal het toch niet lopen?” sprak Annemarie, een ander meisje, maar Edith zag aan haar blik dat ze Yoran wel een stuk vond.

“Hij heeft niets met de schoonmaakploeg te maken,” reageerde ze daarom wat bits tegen Katja en Annemarie. “Hij is gekomen om David te assisteren en verder niets.”

Beide meisjes keken Edith verbaasd aan. Waarom keek ze zo boos? Was dit de altijd zo zachte Edith?

“Je weet zelf ook wel dat Johannes overal hielp, Edith,” zei Annemarie. “Dus nam ik aan dat Yoran dat ook wel zou gaan doen.” “Ik zie hem anders nog geen kamers uitdweilen,” antwoordde Edith en ze liep met opgeheven hoofd weg.

Kat ja keek naar Annemarie en haalde haar schouders op. “Wat heeft die?” vroeg ze.

Annemarie grinnikte. “Het zal door die flierefluiter van een Gregor komen,” giste ze. “Je weet zelf ook wel dat Edith stapelverliefd op hem is! Maar Gregor gaat gewoon zijn eigen gang en flirt steeds weer met een ander.”

“Zeg jij maar niets,” lachte Katja. “Want wie gaat er volgende week met lieve Gregor uit? Jij toch zeker?”

Annemarie probeerde zich nonchalant voor te doen. Niemand wist hoe ze haar best had gedaan om de aandacht van Gregor op zich gevestigd te krijgen. Na veel vergeefse pogingen had Gregor nu werk van haar gemaakt en had hij haar mee uit gevraagd. Annemarie keek dromerig. Ze was zelf ook stapeldol op Gregor, maar ze keek wel uit om dit tegen Katja te zeggen! Zij klepte die wetenschap zo door aan de anderen. En als Edith erachter kwam, dan was die helemaal niet meer te genieten, vreesde ze. Ach wat! Gregor had toch geen verking met Edith? Hij was vrij man en kon doen en laten wat hij

zelf wilde. Diep in haar jonge hart hoopte Annemarie toch dat Gregor meer voor haar zou gaan voelen dan alleen maar een los vriendinnetje. En als dat was gelukt, zou ze er wel voor zorgen dat het over was met al die andere uitstapjes van hem!

Als Katja had geweten wat er allemaal in Annemaries knappe hoofdje omging, had ze haar collegaatje hartelijk uitgelachen. Mannen als Gregor verloren op den duur wel hun haren, maar nooit hun streken!

Na een zware dag had Yoran zich na het avondeten teruggetrokken in zijn kamer; hij was versleten! Hij vroeg zich met verbazing af hoe David dat al die tijd in zijn eentje had klaargespeeld.

Met een plof liet Yoran zich op zijn bed neervallen en hij deed de radio van zijn wekker aan. Hij moest zorgen dat hij zo snel mogelijk een draagbare radio kreeg en hij zou de portable televisie van Katinka vragen. Die wilde ze hem best uitlenen voor een paar weken. Zij mocht tenslotte die weken op Stormer, zijn paard, rijden.

Yoran sloot een moment zijn ogen en liet de dag vol nieuwe indrukken en kennismakingen de revue passeren. Slechts een gezichtje haalde hij zich duidelijk voor de geest, dat van Edith. Yoran had zich vaak een voorstelling gemaakt van het meisje dat hij aan zijn zijde wilde. Ze moest beslist geen haaijbaai zijn, een beetje verlegen als het kon. En haar uiterlijk... Ach, Edith zag er lief uit, al was ze beslist niet knap. Ze had gewoon iets wat hem bij de

kennismaking ontzettend had aangetrokken en dat hem niet meer losliet.

Yoran riep zichzelf tot de orde. Wat lag hij nu te filosoferen? Hij wist niet eens of Edith ergens een vriend of verloofde had zitten en in het ergste geval was ze misschien wel getrouwd! Nee, hij zou eerst eens de kat uit de boom kijken. Aan Bianca wilde hij niet meer denken. Hij hoopte dat zijn vader haar niet zou vertellen dat hij nu in De Witte Hengst werkte, want ze mocht het eens in haar hoofd halen om hem op te komen zoeken! Yoran moest er niet aan denken!

Hij werd opgeschrikt uit zijn overpeinzingen toen er aan zijn deur werd geklopt.

Voor de deur stond Claudia, met een kop koffie in haar handen. “Ik denk dat je hier wel trek in hebt,” zei ze vriendelijk toen hij haar verwonderd aankeek. Ze overhandigde hem de kop dampende koffie.

“Nou, lekker! Bedankt,” antwoordde hij toen verrast. “Ik had inderdaad behoefte aan een lekkere sterke kop koffie, want ik voel me gebroken.”

“Weet ik,” lachte Claudia. “Ik voelde me precies zo die eerste dag! Maar het went gauw, hoor,” liet ze er troostend op volgen. “David was erg tevreden over je.”

“O ja?” vroeg Yoran. “Nou, daar ben ik blij om.”

Claudia verdween weer en Yoran ging in een stoel zitten om op zijn gemak de koffie op te drinken, die inderdaad warm en sterk was.

Daarna voelde hij zich meteen een stuk opgeknapt.

Morgen zou het inderdaad veel beter gaan, vermoedde hij. Hij moest alleen nog wennen aan het totaal andere ritme. Met paarden werken was nu eenmaal iets heel anders dan achter de receptie zitten in zijn vaders hotel! Daar werd je bepaald niet oververmoeid van!

Het was vrijdagmorgen.

Edith kwam op haar fiets de binnenplaats van De Witte Hengst oprijden. Ze was in een uitzonderlijk goed humeur, want vanavond ging ze met Gregor uit! Ze verheugde zich er, ondanks alles, op. Zacht neuriënd zette ze haar fiets op slot en ze begroette Beer, die op haar afgerend kwam.

Beer kende de meeste personeelsleden en begroette hen iedere morgen weer even vrolijk. De hond was zo'n beetje de mascotte van het hotel geworden.

In de verte zag Edith David en Claudia terugkomen van een rit. Claudia reed, zoals gewoonlijk, op haar lievelingspaard Amber. Ze was een beetje onstuimig, deze merrie, maar heel lief.

“Hallo, Edith,” klonk ineens van dichtbij een stem, die Edith in eerste instantie niet herkende. Toen ze opkeek, zag ze dat het Yoran was.

“O, hallo,” antwoordde ze op haar hoede. “Moest jij niet rijden?”
“Ik ben al geweest,” antwoordde Yoran en ook hij keek in de richting van Claudia en David. “Kun jij rijden?” vroeg hij haar toen. Edith knikte. “Ik rijd geregeld,” antwoordde ze. “Dat is een van de voordelen als je hier werkt.”

“Misschien kunnen we eens samen gaan?”

Edith ontmoette de werkelijk prachtige, blauwe ogen en keek snel de andere kant op. “Misschien...” zei ze toen nogal lauw en ze dacht: hij heeft werkelijk belangstelling voor me! Ze wist niet wat ze daarvan moest denken. Ze vond dat hij zich beter bij zijn ongetwijfeld uitgebreide vriendinnenkring kon houden. Zij had immers haar handen al vol aan Gregor! Voordat Yoran weer iets had kunnen zeggen, zei Edith snel: “Kom, ik ga me eens verkleden. Anders heb ik geen tijd meer voor een kop koffie.” En weg was ze. Yoran keek haar peinzend na. Nee, Edith was een heel ander type dan Bianca! Die had zijn uitnodiging zonder twijfel meteen aangenomen. Yoran vond zelfs dat het leek alsof Edith hem niet zo mocht, maar dat laatste wist hij niet zeker omdat hij haar nauwelijks kende.

“Wat sta jij daar voor je uit te staren?” Onverwacht stond David naast hem. Claudia was al doorgereden naar de stallen om Amber te verzorgen.

“O...” Yoran grinnikte wat schaapachtig. “Ik keek een ochtendfee

na.”

“Ochtendfee?” Davids gezicht was goud waard. Wat stond die jongen te raaskallen? zag je hem denken.

“Ik liep Edith zojuist tegen het lijf,” legde Yoran uit.

Daarop zei David: “Mmm, vandaar. Leuke meid wel, hè, Edith?”

Hij stapte ondertussen uit het zadel.

“Zeker,” antwoordde Yoran en hij nam het paard van David over.

“Zal ik hem even voor je verzorgen?” bood hij aan. “Milou vroeg naar je.”

Milou was de receptioniste van De Witte Hengst. Ze verwachtte binnenkort haar eerste kindje en zou dan ophouden met werken.

David en Claudia vonden dat allesbehalve leuk. Zo'n accuraat werkend persoontje als Milou zou moeilijk te vervangen zijn. Maar voorlopig zou ze nog drie maanden blijven.

“Dan ga ik even naar haar toe,” knikte David. “Als jij mijn paard wilt verzorgen, graag!”

De dag duurde lang voor Edith. Ze had Gregor niet meer gesproken, want hij was druk bezig geweest, maar Edith nam aan dat hij niet was vergeten dat ze die avond samen naar de film zouden gaan.

Eindelijk was het dan zover. Edith had 's avonds in het hotel gegeten, zodat Gregor en zij de eerste voorstelling konden zien om daarna op hun gemak nog ergens wat te gaan drinken. Ze verkleedde zich op Claudia's kamer en zag eruit als een plaatje toen ze klaar was

met haar toilet. Edith deed nog een beetje eau de toilette op haar polsen en greep toen haar tasje. Ze was tevreden met haar uiterlijk.

Ze hoopte dat ze een beetje indruk zou maken op Gregor.

Ze liep de trap af en op de binnenplaats liep ze Yoran tegen het lijf, die zojuist had paardgereden en nu een douche wilde nemen.

“Zo, zo!” zei hij en zijn ogen gleden bewonderend over haar slanke verschijning. “Ga je soms uit, Edith?”

“Hoe raad je het zo?” antwoordde Edith. “Nou, ik moet gaan. Dag, hoor!” En weg was ze.

Toen Yoran vijf minuten later uit zijn kamerraam op de binnenplaats keek, zag hij Edith lopen met de arm van Gregor om haar schouders geslagen. Snel wendde hij zich af, terwijl een gevoel van jaloezie zich van hem meester maakte. Edith en Gregor! Hij had kunnen weten dat ze een vriend had. Ze deed niet voor niets zo op een afstand. Maar waarom juist Gregor? Want ook Yoran was er binnen een paar dagen al achter gekomen dat het woordje trouw aan Gregor verspild was.

“Verdraaid, Edith, waarom juist Gregor?” zei hij op een manier die zijn gevoelens eensklaps verried...

HOOFDSTUK 4

Nadat Edith en Gregor elkaar hadden getroffen op de binnenplaats, reden ze in Gregors oude auto naar de stad. Gregor had een cassette met romantische popmuziek aanstaan en Edith raakte al helemaal in de stemming.

Ze hadden van tevoren samen beslist welke film ze wilden gaan zien, dus reed Gregor direct naar die bioscoop toe. Gelukkig konden ze vrij dichtbij een parkeerplaatsje vinden.

In de bewuste bioscoop werden drie verschillende films vertoond: een romantische, een komische en een oorlogsfilm. Aangezien Edith totaal niet van oorlogsfilms hield, hadden ze uiteindelijk voor de komische film gekozen.

Bij de bioscoop aangekomen, wachtte Gregor en Edith een onaangename verrassing. Voor de bioscoop stond Annemarie Raats namelijk te wachten en ze keek spinnijdig!

“Gregor!” riep ze uit, zonder Edith een blik waardig te keuren.

“Waar bleef je nou? Je zou me om halfzeven komen ophalen, weet je nog?”

Edith voelde zich plotseling steenkoud worden. Dit zou Gregor haar toch niet aandoen? Een dubbele afspraak?

Gregor was even met stomheid geslagen. “Waar heb je het over?”

vroeg hij toen aan Annemarie. “Wij zouden morgenavond naar de film gaan.”

“Hoe kom je daarbij?” stoof Annemarie boos op. “Vrijdagavond, heb je me duidelijk gezegd!”

Edith wachtte niet af wat Gregor zou gaan zeggen. Ze had opeens schoon genoeg van hem. “Ik ga weg,” kondigde ze dan ook aan en ze schonk hem haar izigste blik. “Ik heb al geen zin meer...” Ze liep meteen weg.

“Edith, wacht nou toch even!” riep Gregor wanhopig, want al flirtte hij graag zo links en rechts met andere meisjes en nam hij ze ook mee uit, Edith had toch een apart plekje in zijn hart ingenomen en hij had zich wel degelijk op hun avondje uit verheugd.

Edith deed alsof ze ter plekke doof was geworden en sprong voor zijn verbaasde ogen in een bus, die net kwam aanrijden. Ze ging naar huis!

De volgende morgen was ze al heel vroeg op haar werk. Ze had zich voorgenomen een lange rit te maken om alles eens goed op een rijtje te zetten. Zelfs David was nog niet op. Edith deed een briefje met uitleg op de staldeur van Diablo, anders zou David misschien denken dat iemand het paard had ontvreemd. Een kleine tien minuten later ademde ze de frisse buitenlucht in. Allerlei gedachten tolden door haar hoofd. Hoe moest ze zich straks in vredesnaam opstellen tegenover Gregor? Ze was van plan hem te negeren.

Als Edith had gedacht dat de rit haar zou kalmeren, had ze het mis. Ze wond zich steeds meer op. Ditmaal had Gregor het voorgoed bij haar verbruid en dat zou ze hem laten merken ook.

Nog steeds in een stemming die ver beneden het nulpunt was, arriveerde Edith een uur later bij het hotel, waar iedereen zo'n beetje uit bed was gekomen.

Tot overmaat van ramp zag Edith dat Yoran Bianchi voor de staldeuren stond.

“Nou, nou,” merkte deze op. “Je kijkt niet bepaald zonnig vanmorgen!”

Dit had hij nu net niet moeten zeggen, want Edith stoof op:

“Bemoelial, houd je mond toch! Bemoei je met je eigen zaken! En ga alsjeblieft uit de weg, want ik kan er zo niet door!”

Perplex deed Yoran wat ze gebod en Edith trok Diablo mee de stallen in. “Nou moe!” was het enige dat Yoran wist uit te brengen. Had hij zich zo in Edith vergist? Wat een helleveeg!

Met een rood hoofd van ergernis verzorgde Edith haar paard. Dit werk had een kalmerende invloed op haar en ineens drong het ten volle tot haar door dat ze de zoon van de baas had uitgescholden.

Nog geheel ten onrechte ook, want ze was kwaad op Gregor en niet op Yoran. “Ooo,” kreunde Edith. “Waar ben ik mee bezig? Straks vlieg ik er nog uit! En dat allemaal voor die nietsnut van een Gregor!”

Toen ze klaar was en de stallen wilde verlaten, zag ze Yoran nergens. Ze kon hem dus ook niet zeggen dat ze het niet zo had bedoeld. Waarschijnlijk was hij koffie gaan drinken in de kantine. Dit ritueel sloeg Edith vanmorgen maar over. Ze kon de confrontatie met Gregor nog niet aan. Op weg naar de eerste verdieping kwam ze Claudia tegen.

“Hallo, Edith,” begroette deze haar vriendelijk. “En... hoe was je avondje uit met knappe Gregor?”

Ediths gezicht betrok nog verder. “Ik kan die naam niet meer horen!” viel ze uit. “Werkelijk, Claudia, die knul is het toppunt! Maakt hij een afspraak met twee meisjes tegelijk! Ik schaamde me dood!” Ze keek er zo verdrietig bij dat Claudia een arm om haar heen sloeg.

“Ach, Edith, ik heb het je al eerder gezegd, laat je door hem toch niet het hoofd op hol brengen,” sprak ze zacht.

“David heeft onlangs met hem gepraat. Heus, je bent veel te goed voor hem! Zoek toch een leuke knul die aan jou alleen genoeg heeft! Gregor zal waarschijnlijk toch niet veranderen. Het is een aardige vent, die geen vlieg kwaad doet, maar van trouw heeft hij nog nooit gehoord.”

“Dat wist ik al voordat ik met hem uitging,” sputterde Edith. “Maar je hebt gelijk, Claudia. De maat is nu vol. Ik ga niet meer met hem weg. Dat besluit heb ik gisteravond genomen en ik kom er niet op

terug.”

“Mooi zo,” knikte Claudia tevreden. “Laat hem maar merken dat hij niet kan doen waar hij zin in heeft. Daarvan zal hij wel op zijn neus kijken!”

Gelukkig hoefde Edith alleen zaterdagsmorgens te werken. Na twaalfen had ze tot maandagmiddag vrij.

Toen Edith na haar werk naar haar fiets liep, kwam ze David tegen. Yoran zag ze weer nergens. Edith vond dit wel vervelend, want ze had hem graag verteld dat ze het die morgen niet zo had gemeend. Afijn, dat zou dan tot maandag moeten wachten.

“Hallo, Edith,” begon David. “Kan ik je even spreken?”

Nu komt het, dacht Edith gelaten. Yoran had natuurlijk zijn beklag gedaan... “Ja, wat is er?” vroeg ze op een zo normaal mogelijke toon. David kwam dichterbij. “Zeg, jij wilde toch zo graag op een kantoor werken?” vroeg David toen tot Ediths grote verbazing.

“Eh... j a...” antwoordde ze verwonderd. “Maar ik heb het hier zo naar mijn zin. Daarom heb ik verder niet gesolliciteerd naar zo'n baan.”

“Mmm.” David keek haar even peinzend aan. “Ik denk dat ik je nu wel kan vertellen dat Milou over een paar maanden weggaat. Ze krijgt een baby...”

“O, wat leuk voor haar!” riep Edith spontaan uit, totaal niet denkend aan de perspectieven die zich voor haar openden als Milou

vertrok. “Ik had nog helemaal niets aan haar gezien en ze heeft nog niets verteld.”

“Dat wilde ze zo,” sprak David. “Maar nu is ze zover dat iedereen het mag weten. Ze komt na haar zwangerschapsverlof niet meer bij ons terug en nu hadden Claudia en ik gedacht...” Hij stopte even en Ediths ogen werden groot.

“Dat ik... O, David, als dat eens mogelijk zou zijn! Dan kan ik hier blijven en krijg ik de baan die ik zo graag wilde hebben!”

David glimlachte. Hij had het dus goed gezien. Edith vond het kamermeisjeswerk niet denderend, maar deed het desondanks met veel enthousiasme, omdat ze zo graag op De Witte Hengst werkte. Nu ze de kans kreeg kantoorwerk te doen in hetzelfde hotel, moest ze wel zeer in haar nopjes zijn. “Zeg nog maar niets tegen de anderen,” verzocht hij. “Claudia en ik moeten er eerst met meneer Bianchi over praten, maar we denken dat die er niets op tegen zal hebben. Je kunt echter nooit weten, Edith. Ik hoorde dat zijn oudste dochter dit jaar van school komt en ik weet niet of dat meisje misschien belangstelling heeft voor de baan.”

Ediths gezicht betrok. Ja, zo iets kon natuurlijk ook, dacht ze. Wat zou dat een teleurstelling zijn!

“Voorlopig heb ik daar nog niets over gehoord,” beurde David haar toen op. “Anders had meneer Bianchi dat vast wel aan mij of aan Claudia verteld. Hij weet dat Milou weggaat.”

“Ik hoor het tegen die tijd nog wel,” antwoordde Edith.

“Ik hoop dat het lukt!”

“Ik hoop het ook,” zei David uit de grond van zijn hart. Hij wist dat Edith een gedegen kantooropleiding achter de rug had, wat een punt in haar voordeel was op Katinka Bianchi, mocht dit meisje ook iets voor de baan voelen. David zou dit terdege met meneer Bianchi bespreken als dat nodig was.

“Ik ga ervandoor,” zei Edith nu en ze stak het sleuteltje in haar fietsslot. “Tot maandag, Dave.”

“Ja, prettig weekend,” wenste David haar.

Toen Edith uit het gezicht was verdwenen, liep David terug naar de stallen, waar hij Yoran nog aantrof. Die was bezig een paard te roskammen en zo te zien maakte hij nog geen aanstalten om naar huis te gaan. Net als Edith had Yoran tot maandagmiddag vrij en Claudia en David zouden het werk in het weekend waarnemen. Het weekend daarop zou dat net andersom zijn en hadden Yoran en Edith weekenddienst.

“Het is allang tijd, hoor,” merkte David op toen hij Yoran daar zo bezig zag.

“Ik ben zo klaar,” antwoordde deze. “Ik maak dit even af en dan ga ik uitgebreid lunchen. Eens kijken wat de pot schaft vandaag.”

David grijnsde jongensachtig. “Macaronischotel, geloof ik,” antwoordde hij. “Ik heb zelf namelijk ook nog niet gegeten.”

Toen Yoran in de eetzaal verscheen, was het er niet meer zo druk. Hij was zo aan de beurt en dat beviel hem prima. Op zijn gemak genoot hij van het middagmaal en plotseling viel zijn oog op Gregor, die naast een meisje stond, dat nogal aanhalig tegen hem deed. Het meisje was ook werkzaam bij De Witte Hengst, wist hij. Haar naam was hem ontschoten, het was iets met Anne erin of zo... Gregor lachte aantrekkelijk tegen het meisje.

Ineens ging Yoran een lichtje op. Was Edith daarom soms zo uit haar hum vanochtend? Was er de vorige avond misschien iets vervelends gebeurd? Hij zag haar ook nergens, constateerde hij. Waarschijnlijk was ze al naar huis gegaan. Yoran besloot Edith er de volgende week toch eens naar te vragen. Ondanks haar uitval die ochtend had ze nog steeds zijn belangstelling en dat hij nu eens al zijn charmes in de strijd moest werpen om de aandacht van een meisje te krijgen, was juist een welkome afwisseling. Hij kon zich nog maar al te goed Bianca's smachtende blik herinneren! Van Edith hoefde hij zoiets niet te verwachten en daar was hij blij om.

Toen Annemarie Raats naar huis ging, lachte ze heimelijk in haar vuistje. Was het haar even mooi gelukt om Edith in de wielen te rijden! Ze grijsde. Die domme, goedgelovige Edith! Had die nu werkelijk gedacht dat Gregor een dubbele afspraak had gemaakt? Natuurlijk had Gregor niet met haar, Annemarie, die vrijdagavond afgesproken. Hun uitje stond op zaterdagavond gepland. Maar

Annemarie, die van Kat ja had gehoord dat Gregor en Edith vrijdags naar die bepaalde film zouden gaan, was afschuwelijk jaloers geworden en had ter plekke besloten Edith voor eens en voor altijd het veld te laten ruimen. Zo had ze doen voorkomen alsof Gregor een dubbele afspraak had gemaakt en haar vermoeden was juist geweest... Edith had het verschrikkelijk vernederend gevonden en was weggegaan. Gelukkig was Gregor haar niet achternagelopen en had ze Edith de bus terug zien nemen.

Gregor, die het hele incident zeer vervelend had gevonden, wilde eerst naar huis gaan, maar Annemarie had hem daarvan kunnen weerhouden.

“Doe niet zo raar,” zei ze. “We zijn hier nu toch, dan kunnen wij samen toch wel naar die film gaan? Dan gaan we morgen naar die romantische, zoals we toch al van plan waren, en dan trakteer ik!” Gregor stond even in tweestrijd, maar bedacht toen dat het inderdaad onzin was om naar huis te gaan als hij met een aantrekkelijk meisje pal voor een bioscoop stond. “Oké,” had hij dan ook geantwoord. “Laten we dan maar in de rij gaan staan.”

Maar het was vreemd. De hele avond had hij het nare gevoel gehad dat er iets niet klopte. Hij was ervan overtuigd dat hij met Annemarie voor zaterdag had afgesproken. Het moest vast in zijn agenda staan, maar dat ding had hij nu niet bij zich. Hij besloot er toch eens in te kijken voor de zekerheid.

Aan Edith dacht hij met wroeging. Hij mocht haar graag en hij wilde haar geen verdriet doen, daar was ze te sympathiek voor. Gregor wist heel goed dat Edith verliefd op hem was, ook al zei ze dat nooit. Annemarie daarentegen kwam er rond voor uit en had de hele film lang aanhalig met haar hoofd op zijn schouder gelegen. Gregor vroeg zich af of ze ook maar iets van de film had gezien. Vandaag had hij met Edith willen praten over hun mislukte uitje, maar ze had hem beslist met opzet ontlopen, want hij had haar helemaal niet gezien.

Annemarie had meteen van die gelegenheid gebruik gemaakt door net te doen alsof hij haar eigendom was.

Als er iets was waar Gregor een hekel aan had, dan was het dat wel. Het meisje was aardig om te zien, maar hij twijfelde een beetje aan haar oprechtheid. Te meer daar hij na zijn thuiskomst de vorige avond, in zijn agenda had gezien dat hij inderdaad met Annemarie voor zaterdagavond had afgesproken en niet voor gisteravond. Was er opzet in het spel? vroeg hij zich af. Want als dat zo was, dan wilde hij niets meer met Annemarie te maken hebben. Maar hoe kwam hij daarachter?

Gregor mocht dan een levensgenieter zijn, hij had een grondige hekel aan onoprechtheid. Hij liet meisjes nooit in de waan dat ze de enigen voor hem waren. Ze wisten hoe hij was en dat hij voorlopig niet wenste te veranderen. Het huisje-boompje-beestje idee trok

hem totaal niet aan.

Nee, als Annemarie opzettelijk tussen hem en Edith was gekomen, dan kon ze het verder wel vergeten!

HOOFDSTUK 5

Edith kwam een beetje down thuis.

Daar trof ze haar moeder en twee van haar drie zussen aan. Ediths derde zus was onlangs getrouwd. Ook bezat ze nog twee broers, maar de een zat in dienst en de andere had een flat voor zichzelf. Edith had hun grote gezin altijd heel gezellig gevonden, maar nu kon ze haar zussen missen als kiespijn. Natuurlijk zouden ze vragen naar haar uitje met Gregor, want zulke dingen hielden ze scherp in de gaten!

Het begon al toen Edith de kamer binnenkwam.

“Hoi, Edith,” lachte Tineke, de jongste. “Hoe was het gisteravond?”
“Gaat je niets aan,” antwoordde Edith en ze was ook werkelijk niet van plan iets los te laten. Nadat ze Gregor had laten staan, was ze niet meteen naar huis teruggegaan. Nee, ze had een oude schoolvriendin opgezocht en bij haar de avond doorgebracht, zodat het leek alsof ze echt uit was geweest. Ediths ouders hadden dan ook niets gevraagd toen ze tegen elf uur was thuisgekomen en de zussen hadden al op bed gelegen.

“Hè, flauw,” zei de zestienjarige Anja. “Jij vertelt ook nooit iets!”
“Moet dat dan?” wilde Edith weten., Jullie zijn ook zo vreselijk nieuwsgierig!”

„Vind je het gek?” grijnsde Tineke. „Anja wil weten of je misschien binnenkort gaat trouwen of samenwonen, zodat zij je kamer kan inpikken!”

„Klets toch niet, jò!” snauwde Anja haar jongere zusje toe, maar ze kreeg een hoofd als een boei, omdat ze inderdaad weleens te kennen had gegeven hoe graag ze een eigen kamer wilde hebben. Op een vrij kleine kamer slapen samen met Tineke was bepaald geen pretje.

„Trouwen of samenwonen!” antwoordde Edith nu schamper. „Nou, mij niet gezien! Ik denk dat ik lekker vrijgezel blijf.”

„Dat wordt dus niets met Gregor,” wist Tineke wijs. „Hebben jullie soms ruzie gehad gisteravond?”

Nu mengde mevrouw De Vries zich in het gesprek. Ze had allang gemerkt dat Edith zichzelf niet was. Gisteravond was ze ook al zo stilletjes naar boven geslopen, terwijl ze anders altijd liet weten hoe gezellig een avondje uit was geweest. „Tineke, bemoei je niet met Ediths zaken,” wees ze haar jongste dochter dan ook terecht. „Zij bemoeit zich toch ook niet met de jouwe?”

Tineke trok een verontwaardigd gezicht. „Ik toonde alleen belangstelling,” zei ze op verongelijkte toon.

„Ja, ja,” lispelde Anja met een zedig gezicht.

Beide meisjes dropen even later af naar boven.

Edith zat aan tafel boterhammen te smeren en mevrouw De Vries vroeg verbaasd: „Heb je vandaag niet in het hotel gegeten, Edith? Ik

dacht dat je dat altijd deed.”

“Vandaag niet,” antwoordde Edith en ze smeerde lusteloos de leverpastei uit over haar boterham. “Ik had geen zin om Gregor te zien...”

“Dus er is gisteravond iets gebeurd.” Het was meer de constatering van een feit dan een vraag.

Edith liet haar hoofd een beetje hangen en knikte. Toen begon ze uit de doeken te doen wat er was voorgevallen. Toen ze was uitverteld, zei ze: “Mijn geduld is nu op. Ik ga niet meer met hem uit, mam.”

Mevrouw De Vries knikte. “Dat lijkt me ook zeer verstandig. Je hebt me al eens eerder verteld dat Gregor geen type was voor een vaste relatie. Maar als hij dan ook nog eens dubbele afspraken gaat maken! Nee, ik denk dat ik precies zo zou hebben gehandeld als jij in dit geval hebt gedaan. Ik kan me levendig voorstellen dat je een kater hebt overgehouden aan het hele voorval.”

“Ja, zo voelt het precies aan,” antwoordde Edith wat verbaasd. “En dat terwijl ik geen druppel alcohol heb gedronken!”

Gelukkig kon ze alweer een beetje lachen, zag haar moeder. Ach, om Ediths toekomst maakte ze zich niet bezorgd. Edith was een leuke, vlotte meid en zulke meisjes bleven nooit lang alleen...

Claudia en David waren na de lunch naar het in aanbouw zijnde

huisje gelopen, dat op het terrein stond van De Witte Hengst. Dat werd binnenkort hun woonverblijf.

Het huis was bijna af en Claudia kon bijna niet wachten om erin te trekken. Ze wilde zo graag een eigen plekje voor David en zichzelf. Nu ze allebei een kamer hadden in het hotel kwamen er vaak gasten aan hun deur kloppen. Dat was niet altijd even leuk en hun privacy was dan ook ver te zoeken.

Claudia en David hadden onlangs besloten eerst een tijdje te gaan samenwonen alvorens ze gingen trouwen.

“Ik wil een groot feest geven in De Witte Hengst als het zover is,” had Claudia gezegd. “Dus moeten we nog even flink doorsparen.” Ook David had geen haast om te trouwen. O ja, hij wilde Claudia als zijn partner aan zijn zijde, maar dat was ze eigenlijk nu al. Of ze nu een tijdje wachtten met trouwen, dat maakte voor hem weinig uit. Ze waren nog jong genoeg.

“O Dave, het is bijna af!” jubelde Claudia en ze kneep hem in zijn arm. “Ik wilde dat we er al in woonden!”

“Anders ik wel,” bromde David. “We worden 's avonds veel te vaak gestoord voor het een en ander. Ik denk niet dat dat gebeurt als we eenmaal hier wonen. Afijn, nog een maandje, heeft de aannemer gezegd. Dan kunnen we erin.”

Het was een leuk huisje geworden, met een puntdak en donkerbruine luiken, die er niet voor de sier waren aangebracht, ze

konden 's avonds ook echt worden gesloten.

“Heb jij Edith vanmorgen nog gesproken?” vroeg Claudia toen aan David.

Hij knikte. “Ja, ik heb haar verteld dat Milou binnenkort weggaat en gevraagd of ze er misschien wat voor voelde om de baan over te nemen.”

“Verder niets?” Claudia keek verbaasd.

David op zijn beurt, keek ook verbaasd. “Nee, anders niets. Was er dan nog iets anders?”

Claudia zuchtte. “Gregor heeft haar gisteravond een streek geleverd die niet door de beugel kon,” vertelde ze toen. “Die arme Edith was helemaal uit haar doen. Ik heb toch zo'n medelijden met haar! Ze is zo gek op die knul!”

David haalde zijn schouders op. “Ze heeft het met mij nergens over gehad,” antwoordde hij. “Maar bij mij zal ze niet zo snel met haar hartsproblemen komen aanlopen, denk ik!” Hij grinnikte. “Wat heeft Gregor nu weer op zijn kerfstok?”

“De idioot had een dubbele afspraak gemaakt!” riep Claudia boos uit. “Stonden er twee meisjes bij de bioscoop! Kun je het je voorstellen, David?”

David was geen man die om dat soort dingen ging lachen. Hij was, net als Claudia, zeer gesteld op Edith en ze wilden beiden dat ze gelukkig zou worden. “Bah, wat een toestand,” zei David dan ook

gemeend. “Gregor heeft zich kennelijk van ons gesprek niets aangetrokken. Edith is zeker weggegaan?”

“Natuurlijk!” stoof Claudia op. “Wat dacht jij dan? Dat had ik trouwens ook gedaan. Dat andere meisje was Annemarie Raats, je weet wel, die parttime hulp. Ik hoop niet dat de goede stemming zoekraakt door dit soort verwickelingen. Dat kunnen we niet gebruiken. Edith heeft vanmiddag de eetzaal vermeden, hoorde ik al van diverse kanten.”

“Dat is een privézaak, Claudia,” zei David toen. “Hier kunnen en mogen wij ons niet mee bemoeien... Tenzij het hotel er de dupe van wordt. Zolang hij de vrouwelijke gasten met rust laat en op zijn manier zijn steentje bijdraagt aan de gezelligheid hier, kan ik niet ingrijpen!”

“Maar bij Edith ligt hij eruit,” antwoordde Claudia met leedvermaak. “Dat heeft ze me zelf verteld. Als hij zo doorgaat, dan pruimen ze hem hier binnenkort geen van allen meer.”

Verder praatten ze er niet over. Misschien viel alles bij nader inzien toch nog mee.

David veranderde van onderwerp door over de discoavond te beginnen, die hij op een mooie avond wilde houden op de binnenplaats.

“Ja, dat lijkt me leuk!” riep Claudia enthousiast. “Nu het drukker wordt, moeten we weer wat plannen gaan maken. Ik ga volgende

week wel een keer mee kanoën. Dat heb ik al zo'n tijd niet meer gedaan!”

“Denk je dat Edith en Yoran het samen het komende weekend wel redden?” vroeg David toen. Ze waren inmiddels terug in het hotel en Jantien zette een versgezette kop thee voor hen neer toen ze samen neerstreken in de verlaten eetzaal.

“Ach, dat denk ik wel,” knikte Claudia. “Edith en Johannes hebben het zo vaak gedaan. Yoran zal ook het klappen van de zweep wel kennen. Nee, Dave, daar maak ik me echt geen zorg over. Maar om op Johannes terug te komen, zullen we hem vanavond weer eens gaan opzoeken? Je weet hoe hij snakt naar nieuws over De Witte Hengst.”

“Mij best,” vond David toegeeflijk. Hij kon Claudia niets weigeren. Hij was nog steeds dol op haar en het grappige was dat Davids vader en Claudia's moeder, allebei zonder partner, elkaar door hun toedoen hadden ontmoet. Hun vriendschap was uitgelopen op een huwelijk en zo hadden Claudia en David dus gezamenlijke ouders gekregen.

Davids vader was door de komst van Claudia's moeder totaal veranderd. Hij was veel toegeeflijker geworden en zeurde nooit meer tegen zijn zoon of deze erover dacht bij hem op het architectenbureau te komen werken. Daar had David nooit wat voor gevoeld. Zijn plaats was hier, op De Witte Hengst. Gelukkig

begreep zijn vader dat nu.

Op dit moment maakten hun ouders een heerlijke zwerftocht door Europa, waarvan ze de eerstkomende tijd nog niet zouden terugkeren. Hoelang ze precies zouden wegblijven, hadden ze op het tijdstip van vertrek ook nog niet geweten. In ieder geval stond vast dat ze helaas afwezig zouden zijn bij het inwijdingsfeest van het nieuwe huis dat David en Claudia binnenkort konden betrekken.

HOOFDSTUK 6

Yoran werd thuis door zijn twee zussen aan een soort kruisverhoor onderworpen. Ze waren heel nieuwsgierig hoe hij het had op De Witte Hengst.

“Is het er echt zo gezellig?” wilde Nicky weten, waarop Yoran alleen maar kon knikken. Er heerste daar nu eenmaal een gezellige, onbevangen sfeer en hij wist dat dit kwam omdat de rust van David uitging en Claudia de gezelligheid wist te scheppen. Die twee waren inderdaad een gouden duo voor zijn vader, wist hij nu uit eigen ervaring. David was een duizendpoot en Claudia trof je overal en nergens aan. Moeilijkheden losten ze zonder al te veel tamtam op en als het maar even kon, dan vielen ze daar zijn vader niet mee lastig. Ja, Yoran had de afgelopen week grote bewondering voor Claudia en David gekregen.

“Waarom gaan jullie er niet eens een paar dagen logeren?” stelde Yoran zijn zussen voor. “Dan kunnen jullie zelf zien hoe het er is.” Katinka's gezicht betrok meteen. Ze wilde dolgraag, maar die school! Ze had het verschrikkelijk druk en zelfs in de vakantie moest ze blokken. Bovendien moest ze nog veel boeken voor haar literatuurlijst lezen. “Voor mij zit dat er voorlopig niet in,” antwoordde ze dan ook somber. “Je weet toch dat ik stik van het

werk, Yoran! Maar misschien kan Nicky...”

Nicky verklaarde zich solidair ten opzichte van haar zus. “Als jij niet gaat, dan ga ik ook niet,” zei ze hoofdschuddend. “Als we gaan, dan gaan we samen, Katink.”

Katinka schonk haar een dankbare blik. Pret maken zou ze straks na het eindexamen wel weer doen. Katinka wilde slagen! Nog een jaar op school zag ze helemaal niet zitten. Ze kon aardig leren, maar ze moest er voortdurend haar best voor doen.

“Oké, dan komen jullie een andere keer,” vond Yoran. “Maar het is er inderdaad heel leuk. Ik kan me voorstellen dat jongeren daar graag hun vakantie of vrije tijd willen doorbrengen. Er zijn er genoeg die alleen maar een weekendje boeken, je hebt dan toch het idee dat je er even uit bent. Er is naast het paardrijden genoeg te doen. Je kunt er kanoën, zwemmen, er is een discotheek voor 's avonds...”

“Ben je daar al in geweest?” vroeg Nicky gretig. Ze zou zelf zo graag eens naar een discotheek gaan, maar haar vader had dit verboden tot ze zestien werd. Nicky had heftig geprotesteerd. Het had echter niet geholpen. Haar vader was op zijn stuk blijven staan en ze had zich makkend bij de beslissing neergelegd.

Yoran grinnikte naar zijn jongste zus. “Ik was 's avonds zo afgepeigerd dat ik te moe was om nog één stap te zetten, laat staan te dansen!” antwoordde hij overdreven. “Maar ik wil er binnenkort wel een kijkje gaan nemen.”

“Ongetwijfeld om te kijken of er nog leuke meisjes rondlopen,” plaagde Katinka en ze trok haar broer zachtjes aan zijn donkere haardos.

“Is dat dan verboden?” kaatste hij terug. “Er loopt daar heel wat moois rond.”

“Mmm.” Katinka kneep haar ogen tot spleetjes. “Volgens mijn bescheiden mening heb je dus al iemand op het oog,” zei ze.

“Dat zou kunnen.” Yoran liet niets los. Hij twijfelde er zeer aan of hij Edith ooit voor een uitje zou weten te strikken en daarom hield hij zich op de vlakte wat zijn uitlatingen betrof.

“Hoe heet ze?” zaagde Nicky er echter op door, maar Yoran stond op.

“Gaat je niets aan, nieuwsgierig Aagje,” antwoordde hij lachend en hij verdween naar zijn eigen domein, waar niemand hem zou komen storen.

Het was een uur of halfelf 's avonds.

Gregor en Annemarie, die naar de film waren geweest, zaten nu samen in de Engels aandoende pub “The Tower of London”. Deze pub werd gerund door enkele Engelse jongens, die al een jaar of vijf in Nederland woonden. Het was een van de populairste gelegenheden van de stad en in de weekends mocht je blij zijn als je er een zitplaatsje kon bemachtigen. Gelukkig was dit Gregor en

Annemarie gelukt.

Annemarie was nog helemaal onder de indruk van de suikerzoete, romantische film die Gregor en zij zojuist hadden gezien en dat liet ze merken ook. Ze keek Gregor met grote, verliefde ogen aan.

Deze had tijdens de film moeite gehad om zijn ogen open te houden. Bah, van dat romantische gezever hield hij helemaal niet. En in die film kwam het nog onecht over ook. Hij verlangde naar zijn bed, want hij was moe. Ook kreeg hij een beetje genoeg van Annemarie, die haast deed alsof hij haar persoonlijk eigendom was! Hij vond dat ze zich ronduit aanstelde.

Annemarie zat aan een speldje in haar lange haar te wriemelen en met een nijdig gezicht zei ze: "Ik ga even naar beneden, Gregor. Dat speldje blijft maar niet op zijn plaats zitten. Ik kom zo terug."

Toen ze weg was, zuchtte Gregor opgelucht. Hè, even rust! Van dat constante geklets werd hij stapeldol! Hij keek wat in het rond en zag dat Annemaries tas op tafel stond. Daar had ze zoeven een kam uitgehaald en de tas stond nu open voor hem op tafel. Eerst lette hij er niet zo op, tot zijn oog viel op de kleine, platte agenda. Snel dacht hij na. Het was niet beleefd om in iemand anders zijn tas te gluren, maar hij wilde weten of Annemarie haar afspraak met hem inderdaad voor gisteravond in haar agenda had gezet. Of misschien schreef ze dergelijke dingen niet op.

Gregor dacht niet langer na. Hij trok de tas naar zich toe en haalde

de agenda eruit. Met trillende vingers bladerde hij het boekje door, totdat hij de juiste datum had gevonden. En daar prijkte met puntig geschreven letters op zaterdag: afspraak met Gregor 18.30 uur. Op de vrijdag ervoor stond helemaal niets geschreven.

Snel stopte hij de agenda weer in Annemaries tas en hij zette deze weer precies neer zoals hij had gestaan. Zijn slapen bonsden. Ze had zich dus helemaal niet vergist! Het was boze opzet geweest!

Waarschijnlijk had ze ergens gehoord dat hij vrijdagavond met Edith zou weggaan. Misschien had Edith haar dat zelf nog wel verteld, dacht hij. Meisjes vertelden vaak onderling waar ze het weekend naar toe gingen en met wie. En Edith had niet geweten dat hij ook met Annemarie op stap zou gaan...

Gregor had er opeens schoon genoeg van. Zodra Annemarie terugkwam, zou hij haar zeggen dat hij weg wilde. En als hij voor haar huis stopte, dan zou hij haar eens zeggen wat hij van haar dacht! Zo kwamen er diverse mensen in totaal verschillende stemmingen de volgende maandagmiddag weer in hotel De Witte Hengst.

Yoran was in een opperbste humeur, ook al verontrustte het hem dat hij het hele weekend niets anders had gedaan dan aan Edith denken.

Edith daarentegen was nog steeds een beetje in mineurstemming. Ze zag als een berg tegen deze nieuwe week op. Ten eerste moest ze Gregor weer onder ogen komen, want ze kon hem moeilijk blijven

ontlopen. En ook wilde ze nog even met Yoran praten omdat ze haar slechte humeur ten onrechte op hem had afgereageerd. Allebei zaken waar ze nu niet bepaald naar uitkeek!

Annemarie verscheen op haar werk met dikke ogen. Zelfs Kat ja kreeg niet te horen wat er was gebeurd, maar deze vermoedde dat het met Gregor te maken had.

En Gregor? Die flirtte voor het eerst van zijn leven nu eens niet met ieder leuk meisje dat hij op zijn pad tegenkwam. Hij was nogal stil en nors, zelfs zo erg dat het de goedmoedige Jantien opviel. Zij was echter iemand die zich niet met andermans zaken bemoeide. Als er iets was, dan zou Gregor daar vanzelf wel mee komen, zo redeneerde zij.

Edith had haar fiets weggezet en besloot meteen de koe bij de horens te vatten en naar de stallen te gaan.

Yoran was daar inderdaad en gelukkig zag ze David niet.

“Hallo,” zei ze tam en Yoran draaide zich meteen om. Het meisje aan wie hij het hele weekend had gedacht, stond voor hem!

“Edith!” zei hij dan ook verrast, want hij had haar niet verwacht.

“Ik eh...” begon Edith, terwijl ze naar de juiste woorden zocht. “Ik wilde je even spreken...”

“Ja?” Wat klonk dat gretig, dacht Yoran met afschuw. Als hij haar nu maar niet kopschuw had gemaakt! Het leek echter alsof Edith het niet eens had gehoord, want ze zei: “Het heeft me het hele

weekend dwarsgezetten dat ik zo lelijk tegen je heb gedaan. Het speelt me later verschrikkelijk. Ik eh... ik had het niet zo bedoeld. Ik had een vreselijk humeur die ochtend en ik ben bang dat jij degene was die het moest ontgelden..." Ze waagde het voorzichtig naar hem te kijken. Maar Yoran keek niet boos, integendeel.

"O, Edith, dat was ik allang vergeten!" lachte hij en hij meende het. Hij had er echt geen seconde meer aan gedacht. "Ik heb twee zussen die af en toe heus wel meer tegen me durven te zeggen," ging hij verder. "Zat het je echt zo dwars?"

"Ja!" riep Edith. "Normaal doe ik ook nooit zo... kattig... Maar ik... ach, wat doet het er ook toe. Ik was gewoon mezelf niet. Het is een zwak excuus, maar..."

"Excuus aanvaard," zei Yoran. "Je kunt het goedmaken door toch nog een keer met me te gaan paardrijden. Ik ken hier de wegen nog niet zo geweldig en dat is niet zo prettig rijden."

"Goed, beloofd," antwoordde Edith opgelucht, omdat hij er geen drama van had gemaakt. "We spreken dan nog wel een keer af. Nu moet ik gaan, anders ben ik te laat!"

Yoran keek haar na. Onder die rit liet hij haar niet uitkomen! wist hij met zekerheid.

Edith had door het gesprek met Yoran geen tijd meer voor haar kop koffie. Ze besloot daarom zich meteen maar te gaan verkleden. Claudia zou ook al boven zijn, vermoedde ze, terwijl ze de trap

opliep.

Ze trof echter niet Claudia, maar Gregor aan boven aan de trap. Daar zat hij op de leuning, alsof hij niets anders te doen had. In feite had Gregor Jantien opgebiecht wat er het afgelopen weekend allemaal was gebeurd en zij had hem permissie gegeven even met Edith te praten.

“Edith!” riep Gregor toen hij haar zag. “Eindelijk dan! Ik moet je spreken!”

Edith keek hem hooghartig aan. “O ja?” vroeg ze toen wat uit de hoogte, maar haar hart bonsde. “Waarover dan wel? Over die dubbele afspraak van je?”

“Toe...” Hij trok haar mee aan een arm naar een plek waar ze ongestoord konden praten. “Annemarie heeft dat op haar geweten,” zei Gregor toen en hij vertelde Edith wat hij op zaterdagavond had ontdekt. “Ze gaf toe dat ze ontzettend jaloers op je was en dat ze je het uitje met mij niet gunde. Daarom besloot ze er een stokje voor te steken, wetende hoe jij zou reageren als je dacht dat ik een dubbele afspraak had gemaakt.”

Hij keek Edith recht aan, maar ze ontweek zijn ogen en blikte star voor zich uit.

“Edith!” zei Gregor op dringende toon. “Je gelóóft me toch wel?” Edith draaide nu haar gezicht naar hem toe. “Het maakt niet uit, Gregor,” antwoordde ze toen vermoeid. “Ik heb er schoon genoeg

van nummer zoveel op je lijst te zijn. Nee, je hoeft het niet te ontkennen, ik weet hoe je bent. Het lijkt me beter dat we niet meer met elkaar uitgaan!" Na deze woorden rende ze haast Claudia's kamer binnen, zodat deze zich een hoedje schrok.

"Zitten ze je achterna?" informeerde Claudia droog, terwijl ze naar Ediths verhitte gezicht keek.

Edith vertelde van haar korte gesprek met Gregor.

"Geloof je hem?" wilde Claudia weten.

Edith haalde haar schouders op en antwoordde dat het er niet meer toe deed. "Ik heb hem duidelijk aan zijn verstand gebracht dat ik niet meer met hem uitga," zei ze. "Ik heb misschien ooit de vage hoop gekoesterd dat Gregor op een dag wel zou veranderen. Dat is niet gebeurd, maar daar ga ik niet om zitten treuren. Hij is niet de enige man op de wereld."

Claudia applaudisseerde in stilte om deze laatste woorden. "Goed zo," complimenteerde ze Edith. "Ik ben blij dat je dat eindelijk inziet. Maar zullen we nu maar eens aan het werk gaan? We zijn al ruim tien minuten te laat, zie ik, en dat is niet zo'n goed voorbeeld voor de andere meisjes!" Maar ze lachte erbij. Voor die enkele keer dat het gebeurde, moest het maar.

Het viel Edith op dat Annemarie zich uiterst gelaten gedroeg die ochtend. Af en toe blikte ze schuw naar Edith, die echter deed alsof ze dat niet doorhad. Ze vond het geen stijl wat het meisje had

gedaan, als Gregors verhaal tenminste waar was, maar door Annemaries toedoen was Edith uiteindelijk tot een beslissing gekomen, waarover ze al weken had lopen tobben. Ze kon haar nog dankbaar zijn ook!

's Middags vertoonde Edith zich weer gewoon in de eetzaal, waar ze net deed of Gregor niet bestond. Dat hij zich daaraan gruwelijk ergerde, was duidelijk.

Het viel ook Yoran op, die samen met Claudia en David aan een tafeltje zat. Die twee hadden dus ruzie, was zijn constatering. Net wat hij had gedacht. Waarschijnlijk was Edith er eindelijk achter gekomen hoe Gregor in werkelijkheid was. Of misschien wist ze dit al, maar was er iets gebeurd wat de druppel was geweest die de emmer had doen overlopen. Yoran wist niet hoe dicht hij bij de waarheid zat met zijn veronderstelling!

HOOFDSTUK 7

“Welk paard wil jij?” Yoran keek Edith aan, die bezig was haar rijlaarzen aan te trekken.

“Ik rijd vaak op Amber,” antwoordde ze. “Net als Claudia vind ik haar een fijn paard.”

“Dat is ze ook,” moest Yoran beamen. “Wel pittig, maar door en door betrouwbaar. Ik zal haar voor je zadelen.”

“Dat hoeft toch niet!” riep Edith. “Dat doe ik zelf wel, jò.”

“Het is geen moeite,” antwoordde Yoran en hij stapte de box van Amber binnen.

Edith ontspande zich wat. Enkele uren geleden had ze nog in stilte gehoopt dat Yoran hun afspraak te gaan paardrijden zou vergeten, maar nu betrapte ze zichzelf erop dat ze er toch wel naar uitkeek met hem te gaan rijden. Yoran mocht dan de zoon van de baas zijn, hij liet dit in elk geval niet blijken en daar was ze blij om. Omdat hij zo gewoon deed, voelde Edith zich meer en meer bij hem op haar gemak. Toen ze van Claudia te horen had gekregen dat Yoran Bianchi bij hen zou komen werken, had ze zich voorgenomen hem niet aardig te vinden. Ze had verwacht dat Yoran een onuitstaanbaar, verwend mannetje zou zijn, die wel even de boel op De Witte Hengst zou gaan regelen.

Niets was echter minder waar. Yoran deed het werk waarvoor hij was aangenomen meer dan goed en bemoeide zich verder nergens mee. Iedereen in het hotel mocht de jongen met het Italiaanse uiterlijk graag.

Edith had haar ogen heus niet in haar zak zitten en ze zag echt wel dat vele paren meisjesogen Yoran gadesloegen, vooral als hij op zijn motor wegging. Edith zelf had nog nooit op een motor gezeten. Ze was er eigenlijk een beetje huiverig voor. Het was zo'n groot geval en hij zou wel ontzettend hard gaan!

“Wat sta je daar nu te slapen?” klonk Yorans stem opeens naast haar. Hij overhandigde haar de teugels van Amber.

“O...” stamelde Edith verward. “Ik stond een beetje te dromen, geloof ik. Ik ga vast wat rondjes rijden in de bak. Ik zie je zo wel.” Terwijl Yoran zijn eigen paard zadelde, liet Edith Amber enkele rondjes rijden om haar spieren wat losser te maken. De merrie was in een onstuimig humeur, maar Edith hield daar wel van.

Toen Yoran dan ook op de zwarte Dior, een van zijn lievelingspaarden, kwam aanrijden, stond Amber al briesend van ongeduld te wachten.

“Zo, zo,” Yoran klakte met zijn tong, “de dame heeft er zin in vanavond! Als je haar nu de vrije teugel geeft, gaat ze er als een pijl vandoor!”

“Had ze gedacht.” Edith klopte het bruine paard kalmerend op de

hals. “Straks mag ze galopperen zoveel als ze wil, maar nu moet ze het nog even rustig aan doen.”

Ze gingen op weg.

Edith wist een mooie route, die ze wel vaker reed.

Yoran genoot met volle teugen, want die route was hem nog onbekend. Al snel galoppeerden ze over de verlaten ruiterspaden. 's Avonds werd er op de paarden van De Witte Hengst niet gereden, tenzij David een avondrit op zijn programma had staan. Dus 's avonds kon het personeel naar hartelust gaan rijden, mits ze dat van tevoren aan David of Claudia meldden.

“Nou, nou,” hijgde Yoran na een wilde rit. “Jij kunt er wat van, hoor! Ik ben bekaft!”

Edith lachte hem vierkant uit. ”Ja, dat is wel wat anders dan lui op een motor zitten, hè?” antwoordde ze plagend.

“Lui op een motor zitten!” riep hij. ”Ik merk wel dat je nog nooit op een motor hebt gezeten, dan zou je zoiets niet zeggen. Motorrijden vereist namelijk grote concentratie, want je bent veel kwetsbaarder dan in een auto. En sommige automobilisten onderschatten de snelheid van een motor gauw. Je moet dus constant op je hoede zijn, vooral op de snelweg.”

Ze reden nu in een rustig tempo naast elkaar.

“Het lijkt me doodeng,” bekende Edith. “En je hebt gelijk. Ik heb nog nooit op een motor gezeten, maar ik heb er ook nooit behoefte

aan gehad.”

“Je weet niet wat je mist,” antwoordde Yoran. “Je bent zo vrij als een vogeltje in de lucht en met files rijd je iedereen lachend voorbij.”

“Ja, dat kan wel zijn,” vond Edith, “maar als ik die gevaartes over de weg zie razen, dan krijg ik al een wee gevoel in mijn maagstreek.”

Yoran haalde zijn schouders op. “Er zijn natuurlijk altijd mensen bij, die maar wat aan karren,” moest hij toegeven. “Maar ik jakker nooit. Zoveel verantwoordelijkheidsgevoel heb ik wel. Bovendien zou mijn moeder doodsangsten uitstaan.”

“Doet ze dat nu dan niet?” vroeg Edith.

Yoran glimlachte. “Jawel, maar minder,” zei hij.

“Maar echt, Edith, je moet het geprobeerd hebben om je er werkelijk een goed oordeel over te kunnen vormen.”

Edith keek hem schalks aan. “Is dat een verkapte uitnodiging achter op die monstermachine van jou te stappen?” wilde ze weten.

“Dat laat ik geheel aan jou over,” vond Yoran. “Maar als je het wilt proberen, sta ik tot je beschikking.”

Edith besloot hem een beetje te plagen. “Dan moet ik zeker wel van tevoren een afspraak maken?” vroeg ze met een onschuldig stemmetje.

Yoran keek haar daarop in opperste verbazing aan. “Een afspraak?” vroeg hij. “Waar is dat goed voor? Als jij zegt dat je morgen achterop wilt, dan kan dat.”

“Zijn er dan niet ik-weet-niet-hoeveel andere meisjes uit het hotel, die popelen om bij jou achterop te mogen?” grinnikte ze.

“Daar heb ik niets mee te maken,” antwoordde Yoran droog.

Het was vreemd, maar dat antwoord stelde Edith gerust. Yoran was niet zoals Gregor, daar was ze inmiddels wel achter. Al die vrouwelijke belangstelling deed hem niet zoveel. Edith had hem ook nog nooit met een meisje gezien gedurende de tijd dat hij in De Witte Hengst werkte. Hoewel dat natuurlijk niets zei. Hij kon thuis wel een stuk of tien knappe vriendinnen hebben!

“Morgen is die discoavond buiten,” zei Yoran ineens. “Ga jij daar nog naar toe?”

“Ik weet het niet,” antwoordde Edith eerlijk. Normaal gesproken ging ze altijd, maar toen was Gregor er meestal. Maar nu... Ze wist het niet. Ze wist niet of ze het al aankon dat ze Gregor morgenavond met allerlei andere meisjes zou zien.

Yoran besloot dat het nu tijd was om erachter te komen of Edith werkelijk niet meer met Gregor omging. “Ga je niet met Gregor?” vroeg hij dan ook en hij had niet verwacht dat Ediths bruine ogen konden veranderen in twee vuurspuwende poeltjes.

“Met Gregor, hoe kom je erbij!” reageerde ze fel.

“Nou... eh...” Yoran keek wat bedremmeld. “Ik dacht ...ik had het idee dat jullie...”

Verder kwam hij niet, want Edith antwoordde met vaste stem: “Laat

ik je één ding zeggen, tussen Gregor en mij bestaat niets, totaal niets!” Na deze woorden kwam Edith wat tot bezinning. Wat moest Yoran wel denken! “Neem me alsjeblieft niet kwalijk,” stotterde ze verward. “Ik... je zult wel denken! Gregor en ik hebben inderdaad een tijdje omgang met elkaar gehad, maar dat is voorgoed voorbij... ik...”

En opeens was daar die hand, die even in haar arm kneep. “Ik begrijp het, Edith,” zei Yoran. “Je hoeft me niets te vertellen. Ik wilde je niet uithoren.”

Zwijgzaam reden ze terug naar De Witte Hengst.

Edith voelde zich verward. Ze voelde dat ze behoefte had aan een vriend, iemand die ze kon vertellen wat er in haar omging. Maar was Yoran daar de aangewezen persoon wel voor? Ze wist het niet. “Ga jij wel naar die discoavond?” vroeg ze wat timide, toen ze hun paarden hadden verzorgd en nog even bij Beer bleven staan, die voor zijn hok lag.

“Ja,” antwoordde Yoran. “Zoiets is toch gezellig? Je moet jezelf, omdat Gregor er waarschijnlijk is, geen gezellige avond ontnemen. Dat is nergens voor nodig. Bovendien waag ik graag een dansje met je!”

Edith schoot in een bevrijdende lach. Waarom zou ze ook niet gaan? Ze zou Gregor weleens laten zien dat hij niets meer voor haar betekende.”Je hebt nog gelijk ook,” zei ze. “Oké, ik kom!”

De volgende dag was iedereen druk in de weer om de binnenplaats van De Witte Hengst om te toveren in een grote dansvloer. De gasten werkten al even hard mee en ze verheugden zich duidelijk op de avond.

Een discoavond buiten! Dat kwam je niet vaak tegen in Nederland. In Spanje was zoiets heel normaal, maar het Hollandse klimaat liet niet vaak toe dat zoiets buiten kon worden georganiseerd. Het was de hele week al mooi weer geweest en het zou wel heel toevallig zijn als het juist vanavond ging regenen, dacht David, die samen met Yoran bezig was de gekleurde lampjes op te hangen.

“Denk je dat we het droog houden?” vroeg Yoran hem.

David grinnikte. “Ik hoop het van harte! Het zou anders wel een teleurstelling zijn. Ze verheugen zich er allemaal zo op.”

“Ja, het is weer eens iets anders,” vond Yoran. “Het was een prima idee van je, David.”

“O,” antwoordde deze bescheiden. “Verleden jaar hebben we het ook diverse keren gedaan. Het is dus niet de eerste keer. De binnenplaats ziet er romantisch uit, met die gekleurde lampjes en ik kan je verzekeren dat er heel wat romances zijn ontstaan op die avondjes!”

Yoran dacht daar het zijne van. Edith had weliswaar gisteravond gezegd dat ze zou komen, maar hij geloofde dat pas als hij haar

vanavond zou zien. Hij had het idee dat ze hem vandaag weer ontliep. Had ze soms spijt dat ze gisteren zo vertrouwelijk tegen hem was geweest?

Nee, dat was het niet. Wel verontrustte het Edith dat ze de hele verdere avond aan Yoran had gedacht. Hoe aardig en meelevend hij was geweest en totaal niet opdringerig, zoals ze in de eerste plaats wel had gevreesd. Ze wist dat Yoran haar aardig vond. Zoiets voelde je gewoon. En Edith vond hem ook wel aardig. Bovendien zag hij er ook nog eens leuk uit en dan zijn ogen! Die waren zijn grootste charme. Edith had het vermoeden dat Yoran dit ook bliksemgoed wist! Al met al voelde ze zich wat onzeker tegenover hem. Het was beter hem niet al te veel aan te moedigen. Na die affaire met Gregor wilde ze even een tijdje rust hebben om tot zichzelf te komen. De discoavond werd, zoals was voorspeld, een groot succes en iedereen amuseerde zich geweldig.

Iedereen? Nee, Yoran bepaald niet! Het was al halftien en nog was Edith er niet. Zou ze het dan toch laten afweten? Hij keek om zich heen of hij Gregor zag. Hij zag hem met een paar anderen aan een tafeltje zitten en het verbaasde Yoran dat er niet een of andere schone om hem heen hing. Had hij dan misschien toch om Edith gegeven? Yoran wendde zijn hoofd af en keek recht in de bruine ogen van Edith, die plotseling naast hem was opgedoken.

“Hallo,” zei ze. “Het is een beetje laat geworden, vrees ik. Een van

mijn zussen had even mijn fiets geleend en kwam met een lekke band thuis. Die moest dus eerst worden gerepareerd en natuurlijk kon niemand de plakspullen vinden.” Ze zuchtte. “Afijn, ik ben er! Is het gezellig?”

“Nu wel,” gaf Yoran droog ten antwoord en Edith bloosde lichtjes. Ze had Gregor allang aan het tafeltje zien zitten en ze zou ervoor zorgen dat ze niet te dicht bij hem in de buurt kwam, voor het geval hij weer begon over de streek die Annemarie hem had geleverd.

“Wil je wat drinken?” vroeg Yoran haar en ze bestelde een wit wijntje.

Ze vonden zowaar nog een tafeltje met twee lege stoelen en streken daarop neer.

“Waarom belde je niet even hierheen?” vroeg Yoran toen. “Dan was ik je komen halen.”

“Op je motor zeker,” spotte Edith. “Nee, dank je! Ik wil best een keer bij je achterop, maar dan wel overdag, zodat ik alles goed kan zien!”

“Bangerd!” plaagde hij, maar Edith haalde haar schouders op.

“Kan wel zijn, maar ik fiets toch liever!”

David en Claudia keken tevreden naar de vele jongelui die om hen heen zwierven. Uit het gelach en gepraat konden ze wel opmaken dat de avond een succes was. Bijna iedereen uit het hotel, onder wie

ook veel personeelsleden, was aanwezig.

“Kijk eens,” Claudia stootte David aan, “daar zitten Yoran en Edith! Een leuk stelletje, vind je ook niet?”

“Loop je niet wat hard van stapel?” lachte David. “Ze praten alleen maar met elkaar!”

“Nou?” Claudia fronste haar wenkbrauwen. “Ik had helemaal niet verwacht dat Edith zou komen, omdat ze Gregor het liefst ontloopt. Dus dit is een hele overwinning voor haar.”

“En Yorans avond is ook weer goed,” merkte David op. “Ik zag hem daarnet maar wat doelloos rondlopen en ik was al bang dat hij het niet naar zijn zin had. Toevallig weet ik dat hij Edith bijzonder aardig vindt.”

“Zó...” zei Claudia langgerekt. “Wat weet jij dat ik niet weet?” David trok teder aan haar haren. “Niets, nieuwsgierig Aagje. Laat die twee nu maar. Ik ben blij dat Edith geen muurbloempje speelt vanavond.”

“Zullen we dansen ?” vroeg Yoran aan Edith en ze veerde meteen op. Edith was dol op dansen.

Een eindje van Yoran en Edith af zaten Kat ja en Annemarie. Annemarie was in een uiterst slecht humeur. Gregor had gedaan alsof ze niet bestond en dat stak haar. Hij had haar zelfs niet gedacht gezegd! Wel zag ze zijn blikken telkens naar Edith gaan. Edith! Ze kreeg steeds meer een hekel aan haar! Nu liep ze weer te flirten met

Yoran Bianchi. Annemarie beseftte niet dat ze doodgewoon jaloers was.

Na Gregor vond Annemarie Yoran de leukste vent die in het hotel werkzaam was. Nu ze het bij Gregor had verbruid, had ze gedacht vanavond een kansje te wagen bij het zoontje van de baas. Wie wist waar dat goed voor zou zijn? Hij kon haar misschien wel een beter baantje bezorgen! Ze was een paar keer uitdagend langs Yoran heen gelopen, maar deze had haar niet eens opgemerkt. Woedend was Annemarie. Pas toen Edith op de proppen kwam, zag ze zijn gezicht opklaren. Edith, alwéér Edith!

“Mens, wat zit je toch chagrijnig te kijken,” zei Katja nu naast haar.

“Laten we een leuke knul gaan vragen of hij wil dansen!”

“Ga jij maar,” antwoordde Annemarie en haar blik bleef onafgebroken rusten op het dansende paartje voor haar. Het was allemaal Ediths schuld dat ze zich nu zo chagrijnig voelde, dacht Annemarie verongelijkt.

Edith wilde het die avond niet te laat maken, want de volgende ochtend begon weer een gewone werkdag. Tegen elf uur kondigde ze dan ook aan dat ze naar huis ging.

“Nu al?” vroeg Yoran en de teleurstelling was duidelijk in zijn stem te horen.

“Ik moet nog twintig minuten fietsen, dus ik lig pas tegen twaalfen in bed,” verduidelijkte Edith. Ze had nog helemaal geen zin om weg

te gaan en Yoran over te laten aan al die loslopende meisjes hier, maar ze wist uit ervaring dat ze anders morgenochtend haar bed niet kon uitkomen.

“Ik breng je wel even naar je fiets,” bood Yoran aan.

Bij haar fiets aangekomen, kreeg Edith de schrik van haar leven.

Allebei haar banden waren namelijk finaal aan flarden gesneden!

“Moet je zien!” riep ze uit. “Wie heeft dat nu toch gedaan?”

“Wat een misselijke streek!” antwoordde Yoran boos. “Denk je dat het...” Hij durfde de naam Gregor niet uit te spreken, maar Edith wist zo ook al wat hij had willen zeggen.

“Nee!” zei ze resoluut. “Je mag van Gregor denken wat je wilt, maar tot zoiets verlaagt hij zich niet!”

“Jij kent hem beter dan ik,” antwoordde Yoran. “Maar wie kan het dan hebben gedaan? Jouw fiets is de enige hier die kapot is. Iemand moet wel een grondige hekel aan je hebben, Edith.”

Edith pijnigde haar hersens suf, maar wist niemand te bedenken die dit op zijn geweten kon hebben. Ze kon met iedereen in het hotel goed opschieten. “Misschien is het gewoon een kwajongensstreek,” zei ze schouderophalend, maar ze zag aan Yorans gezicht dat deze daar niets van geloofde. En eigenlijk deed Edith dat zelf ook niet. Waarom waren dan alleen haar fietsbanden aan flarden gesneden? Ze begreep er niets van. “Nou, daar sta ik dan mooi,” merkte ze op. “Hoe kom ik nu thuis?”

“Tja, nu moet ik je wel brengen.” Yoran grijnsde haar plagend toe.

“O nee, Yoran, ik ga niet mee op jouw motor! Kun je Davids auto niet even lenen of zo? Of die van Claudia?”

“Als je werkelijk zo bang bent om achter op mijn motor te stappen, dan wil ik dat wel even vragen,” zwichtte Yoran, die zag dat Edith echt wel een beetje angstig was.

Claudia stond meteen haar autootje af. Ze betreurde het voorval ten zeerste. “Een snertstreek vind ik dat,” foeterde ze. “Zoiets bederft je hele avond.”

“Die laat ik daardoor niet bederven,” sprak Edith.

Zo reed Yoran haar naar huis.

“Bedankt,” zei Edith uit de grond van haar hart, toen ze stilstonden voor haar huis.

“Morgenochtend kom ik je ook weer halen,” antwoordde Yoran. “Dan gaan we meteen twee nieuwe fietsbanden kopen in het dorp en die leg ik er in de pauze even omheen.”

Edith werd verlegen. “Graag,” zei ze toen. “Je bent aardiger dan ik had gedacht...”

“Wat had je dan gedacht?” vroeg hij plagend en Edith voelde haar gezicht warm worden. “Tja...” zei ze wat onbeholpen. “We zagen het, behalve David dan, eigenlijk geen van allen zo zitten dat jij bij ons kwam werken... We dachten dat je een verwend figuur zou zijn, die ons allemaal wel eens even de les zou gaan lezen...”

“En hoe denk je daar nu over?” wilde Yoran weten.

“Ach... Claudia ging de eerste dag al overstag,” grinnikte Edith. “En ik... ik vond je ook welgaan...”

“Dank je!” reageerde hij.

“Maar zo bedoel ik het niet!” riep Edith snel. “Ik bedoel dat je helemaal niet zo was als wij allemaal hadden gedacht. We hadden het bij het verkeerde eind. Je bent heel geschikt, Yoran.”

“Ook niet helemaal wat ik wilde horen, maar het klinkt in elk geval al beter dan “ik vond je wel gaan”,” antwoordde Yoran droog.

“Wat zou je dan willen horen?” plaagde Edith. “Dat ik meteen hoteldebotel op je was geworden of zoiets?”

“Dat klinkt wel het leukst!” lachte hij en de blauwe ogen, die Edith zo fascinerend vond, bevonden zich ineens heel dichtbij.

“Ik eh...” zei ze. “Ik ga nu echt naar binnen! Anders is het toch nog laat...”

Maar voordat ze snel de auto had kunnen verlaten, had Yoran haar bij een arm te pakken. Edith staarde hem verschrikt aan, maar hij zei kalm: “Ontspan je toch, Edith! Ik wilde je alleen even wel te rusten wensen.”

“O!” Edith had een hoofd als een pioenroos. “Jij ook wel te rusten,” zei ze snel en ze verliet dan eindelijk de auto.

Yoran keek haar lachend na...

HOOFDSTUK 8

Edith rende haast het huis binnen en eenmaal in de gang aangeland, schold ze zichzelf uit voor aanstelster. Bij Gregor had ze zich nooit zo idioot gedragen! Waarom was ze zo voorzichtig wat haar vriendschap met Yoran betrof? Ze wilde niet voor de tweede maal zo'n blunder maken, dat moest het zijn. En Edith begreep nu al dat ze aan Yoran meer zou hebben, dan aan wat Gregor haar te bieden had.

Yoran zou wel hebben gelachen na haar overhaaste vertrek, vreesde ze. Misschien had hij wel genoeg van haar.

In gepeins verzonken liep ze naar boven. Ze was benieuwd of Yoran haar de volgende ochtend werkelijk zou komen ophalen.

Dat deed hij, en hoe! De hele familie De Vries stond op zijn kop. Edith schonk in de keuken net een kop thee voor zichzelf in, toen een donker geronk in de nog stille straat weerklonk.

Anja en Tineke vlogen direct overeind.

“Moet je kijken, zeg, wat is dat nou voor een gevaarte?” riep Anja met ontzag. “Wat een te gek ding! Edith, kom eens kijken, jò!” riep ze naar haar oudere zus. Tegen Tineke zei ze opgewonden: “Ik geloof zowaar dat hij hier voor de deur stopt!”

“Dat verbeeld je je maar,” sprak hun moeder, die rustig was blijven

zitten waar ze zat.” Komen jullie nu even je boterham opeten! Dan kan ik zo de tafel afruimen.” Ze sprak echter tegen dovemansoren en toen Edith te voorschijn kwam, wist ze helemaal niet meer waar ze aan toe was.

“O nee!” kreunde Edith met een geschrokken uitdrukking op haar gezicht. “Hij komt me toch zeker niet op de motor halen!”

“Komt die jongeman dan voor jou?” vroeg mevrouw De Vries verbaasd.

Edith vertelde in het kort over haar fietsbanden en dat Yoran haar in Claudia's auto naar huis had gebracht.

“Mooie boel,” mopperde haar moeder, “om banden door te snijden! Waar is dat nou goed voor? Doe jij even open, Edith? Je laat die jongen toch geen kwartier voor de deur staan!”

Met tegenzin opende Edith de voordeur en ze keek recht in Yorans lachende gezicht.

“Tijd voor je eerste achterop-zit-les,” grijnsde hij breed en hij duwde haar een grote, zwarte integraalhelm in haar handen.

“Wat bedoel je? Ik ga niet bij je achterop!” stribbelde Edith tegen.

“Onzin,” antwoordde Yoran ferm. “Je zei dat je het overdag wel durfde te proberen. Nou, het is nu licht, dus...” Hij keek haar afwachtend en ook een beetje uitdagend aan. Zou ze het doen? vroeg hij zich af.

“Voor de eerste keer had ik een rondje binnenplaats in gedachten.”

Edith was nog steeds niet van plan zich zomaar gewonnen te geven. Toen verschenen tot overmaat van ramp Anja en Tineke in de deuropening. Vol bewondering staarden ze naar de grote Honda van wel 1000 cc.

“O, wat een eindeloos ding!” zwijmelde Anja overdreven en ze ving een giftige blik van Edith op.

“Mag jij achterop, Edith?” wilde Tineke weten. “Bofferd!”

“Ja, ontzettend,” meesmulde Edith. “Maar vooruit, ik heb weinig keus. Anders kom ik te laat en dat wil ik ook niet.”

Mevrouw De Vries kwam ook nog naar buiten en snel stelde Edith haar moeder en zussen aan Yoran voor.

“Hebben jullie geen tijd meer voor een kop koffie?” wilde mevrouw De Vries weten, maar Edith keek zo wanhopig dat Yoran snel zei:

“Een ander keertje graag, mevrouw. Edith is zich nu geestelijk aan het voorbereiden op de rit naar De Witte Hengst!”

Edith gaf hem een por en haalde binnen een dik vest, omdat het op zo'n motor altijd wat fris was. Toen zette ze de zwarte helm op haar blonde hoofd.

“Net een marsmannetje,” giechelde Anja.

“Een marsvrouwkje,” plaagde Yoran zacht, zodat alleen Edith het kon horen.

“Hè, hè, leuk, ja,” mompelde Edith en ze ging achterop zitten. Yoran startte zijn motor en vroeg of Edith goed zat. Toen ze

bevestigend antwoordde, reed hij in een sukkelgangetje de straat uit, maar toen ze die eenmaal achter zich hadden gelaten, vermeerderde hij vaart en Edith greep zich stevig vast aan Yorans leren jack. En ineens... was ze niet bang meer. Het leek alsof ze vlogen. Edith ging iedere kilometer meer genieten en vond dat ze uiteindelijk veel te snel bij het hotel aankwamen.

“En, hoe vond je het nu?” wilde Yoran natuurlijk weten toen ze allebei hun helm hadden afgezet en Yoran zijn motor op de standaard zette.

“Het was geweldig!” zei Edith wat verbaasd. “Eerst vond ik het wel een beetje snel gaan, maar later... het leek wel of we zweefden! Het was heerlijk!”

Yoran ging even met zijn hand door haar verwarde haren. “Zo mag ik het horen,” knikte hij tevreden. “Ik wist dat ik je voor het blok moest zetten, anders had je het misschien nooit aangedurfd.”

“Mmm,” was het enige dat Edith daarop zei.

“We hebben nu alleen nog geen nieuwe fietsbanden,” zei Yoran toen. “Maar die haal ik tussen de middag wel even.”

Als op vleugels gedragen ging Edith naar boven om zich te verkleden.

Claudia had Ediths aankomst gadeslagen vanachter haar kamerraam. “Je durfde het dus aan,” lachte ze. “Ik had al tegen Yoran gezegd dat je het nooit zou doen!”

“Wat kon ik anders?” wierp Edith tegen. “Dan had ik moeten komen lopen en dan ben ik wel drie kwartier onderweg.”

“Ik had Yoran ook gezegd dat, als je het echt niet zag zitten, hij mij kon bellen. Dan had ik je even opgehaald.” Claudia glimlachte. “Ik krijg het gevoel dat hij dat bij jou achterwege heeft gelaten.”

Edith knikte. “Daar heeft hij het met geen woord over gehad! Nu ik dat weet, krijg ik hem nog wel!”

“Vind je hem aardig, Edith?” veranderde Claudia toen van onderwerp. Ze stikte van nieuwsgierigheid.

“Jij niet?” vroeg Edith echter en ze ging er niet op door.

Claudia zei verder maar niets. Het was tenslotte Ediths zaak. Edith was geen type dat van de ene man naar de andere vlinderde.

Misschien had Yoran beter een poosje kunnen wachten, dacht ze.

Aan de andere kant had hij daar de tijd niet voor. Hij zou immers maar tijdelijk in De Witte Hengst werken? Claudia vond het nu al

jammer dat hij over een paar weken weer weg zou gaan. Volgens David werkte Yoran hard en die twee konden ook nog eens goed

met elkaar overweg, hoewel David niet een van de gemakkelijksten was. Bovendien betwijfelde Claudia of Johannes wel zou

terugkomen. Toen David en zij hem laatst hadden opgezocht, waren ze beiden geschrokken. Johannes was altijd een levendige en krasse

oude baas geweest toen hij nog in de stallen van De Witte Hengst werkte, maar zijn ziekte had hem tot een schaduw van zichzelf

gemaakt. Hij was sterk vermagerd en had er moe uitgezien. Claudia vreesde dat de oude man niet meer bij hen zou terugkeren.

David had deze mening gedeeld. “Ik zal het er bij een volgend bezoek met hem over hebben,” had hij tegen

Claudia gezegd. “Johannes zal het vreselijk vinden om met werken te stoppen, maar het gaat echt niet meer! Ik zou het mezelf altijd kwalijk blijven nemen als hem op zijn werk iets overkwam.”

“Hij kan ons toch komen bezoeken wanneer hij wil?” had Claudia gevraagd. Johannes was zo trots op zijn glanzend verzorgde paarden en ze kon zich indenken dat hij daar geen afscheid van zou kunnen nemen. Al met al was het een trieste zaak.

Tussen de middag hield Yoran woord. Hij haalde in het dorp nieuwe fietsbanden voor Edith en samen maakten ze haar trouwe karretje weer in orde.

“Ik zou hem voortaan maar in de stal zetten,” adviseerde Yoran haar, toen hij de banden had opgepompt en de fiets weer in zijn oude glorie was hersteld. “Dan kan ik er een oogje op houden.”

Ediths gezichtje betrok. “Je bent hier maar tijdelijk,” zei ze zacht. Het idee dat Yoran over een paar weken weer zou vertrekken, stond haar helemaal niet aan.

“Dan is David er toch of iemand anders?” Yoran kneep even in haar arm, alsof hij had geraden wat er in haar omging. Het werken in De Witte Hengst beviel hem uitstekend en dat had hij zijn vader ook

verteld, toen die onlangs de rest van Yorans spullen was komen brengen.

“Je kunt toch echt niet blijven,” had meneer Bianchi gezegd. “Want Johannes komt straks weer terug.”

“Dat weet ik wel, maar ik heb het hier naar mijn zin. Dat wilde ik alleen even zeggen.”

Meneer Bianchi had echter een scherpe opmerkingsgave. Als hij tegen zijn zoon zou zeggen dat hij in De Witte Hengst kon blijven, dan had deze de kans met beide handen aangegrepen, wist hij. Ook had hij het idee dat het niet alleen het hotel was, waardoor Yoran het zo naar zijn zin had. Wat het dan wel was, dat wist hij niet.

Na het omleggen van de nieuwe fietsbanden was de lunchpauze van Yoran en Edith bijna ten einde.

Jantien kwam wat belegde broodjes brengen. “Ik hoorde van Claudia wat je is overkomen, Edith,” zei de kokkin. “Een laaghartige streek! Als ik merk wie het heeft gedaan, dan zal ik eens met mijn deegrol gaan zwaaien!”

Yoran en Edith schoten in de lach, want ze zagen het al helemaal voor zich. De uit de kluiten gewassen Jantien, woedend zwaaiend met haar deegrol achter de dader aan.

“Ja, lachen jullie maar.” Jan tien grinnikte. Ze was dol op Edith, die nooit te beroerd was de handen uit de mouwen te steken, ook als het haar niet was gevraagd. En ook Yoran mocht ze graag. In haar

hart was ze blij dat Edith niet meer met Gregor omging, alhoewel deze laatste zich de afgelopen dagen tamelijk rustig had gedragen. En zij kon het weten, want ze trok de hele dag met Gregor op.

“Bedankt voor de broodjes, Jantien,” zei Yoran nu en hij zette meteen zijn sterke tanden in een dik belegd broodje kaas. “Ze smaken heerlijk,” liet hij er met volle mond op volgen.

“Mooi,” antwoordde Jantien. “Dan ga ik weer aan het werk. Tot kijk.”

“Een dijk van een vrouw,” was Yorans oordeel toen Jantien uit hun gezichtsveld was verdwenen.

“Zeker,” beaamde Edith volmondig. “Ze wordt hier zo'n beetje als een tante beschouwd. Heel vaak gaan er mensen naar Jantien toe met probleempjes op allerlei gebied. Ze is zo heerlijk nuchter!” Nadat ze hun broodjes hadden verorberd, gingen Yoran en Edith weer aan het werk. Yoran zou met David meegaan op een door hem uitgestippelde route. Met hen zouden ongeveer twintig gasten meerijden. Ze wilden een paar uur wegblijven.

Edith vond het jammer dat ze niet mee kon. Af en toe, als het niet te druk was, deed ze weleens mee met het een of andere evenement, maar helaas kwam dat niet zo vaak voor. Als ik overal aan mee wil doen, dan zal ik hier een vakantie moeten boeken, dacht ze wat ironisch en ze dwong zichzelf ergens anders aan te denken.

“Zeg...” Katja keek haar vriendin Annemarie opmerkzaam aan. “Ga jij niet meer met Gregor om? Ik zie jullie nooit meer samen.”

“We zijn te verschillend,” antwoordde Annemarie nonchalant. “We passen gewoon niet bij elkaar.”

“Pfff, en dat weet je na één avondje uit zeker al!” spotte Katja. “Je kunt me nog meer wijsmaken, Annemarie. Ik zie je af en toe nog steeds naar hem kijken. Als hij je niets deed, dan zou je dat niet doen.”

“Ach, bemoei je er toch niet mee,” snibde Annemarie. “Edith heeft alles voor me verknald. Ik wil er verder niet over praten.”

“Edith?” Katja wilde nu alles weten. “Maar die doet net alsof Gregor niet meer voor haar bestaat. Is dat jou niet opgevallen?”

Dat was Annemarie inderdaad opgevallen, maar ook het feit dat Gregor zijn ogen niet van Edith kon afhouden als ze in de eetzaal aanwezig was. Ze had Edith willen straffen door haar fietsbanden door te snijden, en wat had ze ermee bereikt? Dat Yoran Bianchi achter haar aanliep als een hondje. Hij had zo juist de kans gekregen Edith naar huis te brengen. Zo maakte ze Gregor nog jaloers ook! Annemarie beseftte dat het doorsnijden van die banden uiteindelijk niet zo'n slimme zet van haar was geweest. Ze zou iets anders moeten verzinnen, maar ze wist nog niet wat.

In de dagen die volgden, waren Edith en Yoran vaak in eikaars gezelschap te vinden. Nu Edith zich over haar angst voor motoren

had heen gezet, gingen ze er veel met de motor op uit en ontdekten samen de mooiste plekjes.

“Vanavond gaan we ergens duur eten,” zei Yoran op een middag tegen Edith. Ze hadden samen paardgereden, want ze hadden een vrije middag en lagen nu lui in het gras in de zon.

“O ja?” Edith kriebelde Yoran met een madeliefje tegen zijn wang, zodat hij sputterend overeind kwam.

“Zeg, schei daar eens mee uit!” riep hij. “Of ik zal je straffen!”

“0,o, wat ben ik bang!” lachte Edith uitdagend, maar voordat ze kon opspringen, had Yoran haar al vastgepakt en dichterbij getrokken.

“En nu ga ik iets doen wat ik al wekenlang wil doen,” zei hij dreigend. Voordat Edith er erg in had, voelde ze zijn lippen op de hare. En deze keer rende Edith nu eens niet hard weg...

HOOFDSTUK 9

“Waarom deed je dat?” vroeg Edith even later wat ademloos en toch ook wel een beetje van haar stuk. Ze was er ineens achter gekomen dat ze helemaal over het voorval met Gregor heen was en nog maar aan één persoon kon denken: Yoran! Wat had ze zichzelf zand in de ogen lopen strooien!

“Waarom dacht je?” beantwoordde Yoran nu lachend haar vraag.

“Omdat ik je niet kan uitstaan, daarom!”

Edith lachte mee. Ja, haar vraag was nogal voor de hand liggend geweest, besepte ze.

“Edith,” ging Yoran toen ernstig verder. “Ik wil het niet overhaasten, maar we gaan nu al een paar weken met elkaar om en... Tja, ik was al verliefd op je geworden toen we elkaar voor het eerst ontmoetten... Daarnet móest ik je gewoon wel kussen!” Hij stopte even en ging toen schalks verder: “Al heb ik het idee dat jij het niet zo erg vond!”

Edith kleurde gevoelig. Hij moest eens weten! Ze had er zichzelf al een paar maal op betrapt dat ze uitzag naar Yorans gezelschap. Hij was niet zomaar een vriend met wie ze af en toe gezellig kon uitgaan, nee, hij betekende meer voor haar. Met Yoran kon ze goed praten over allerlei dingen die haar interesseerden. Yoran was van alle

markten thuis en deed nooit vervuild, zoals Gregor, wanneer ze grappige anekdotes vertelde, die er bij haar thuis waren voorgevallen. Samen lachten ze om dezelfde dingen. Ja, Yoran was niet alleen knap, maar nog lief ook. Toch bleef hij de zoon van de baas! “Je zit te piekeren!” beschuldigde Yoran haar. “Daar krijg je rimpels van.”

“Ik ben gewoon de situatie aan het overdenken,” verdedigde Edith zichzelf.

“Welke situatie?” wilde hij weten. “Bedoel je ons? Je ziet toch geen problemen, hoop ik?” Yoran keek haar dringend aan. Hij wilde Edith voor geen prijs kwijt. Zou het dan toch die Gregor nog zijn? vroeg hij zich af.

“Ach, problemen...” antwoordde Edith. “Dat is een groot woord. Hoe moet dat nu met ons? Jij gaat terug naar je vaders hotel en ik blijf achter in De Witte Hengst.”

“Zul je me missen?” plaagde hij, maar tot zijn schrik zag hij dat Edith echt tranen in haar ogen had. “Hé, zeg, ik vertrek niet naar het verre oosten of zoiets!” zei hij snel. “Op de motor ben ik in een wip bij je. Over de afstand hoef je dus niet in te zitten.”

“Maar je vader...” zei Edith toen. “Hoe zou die het vinden als jij en...”

Nu lachte Yoran hardop. “Mijn vader heeft het beste met zijn kinderen voor, die zal heus alleen maar blij voor ons zijn. En verder

zie ik geen problemen, dus kom maar weer een beetje dichterbij...”

“Broertje, volgens mij heb jij het flink te pakken.” Katinka Bianchi keek haar broer vorsend aan. Ze had hem nu al drie keer dezelfde vraag gesteld, maar Yoran had alleen wat afwezig voor zich uit zitten staren en geen antwoord gegeven.

“Wat zeg je?” vroeg hij verward.

“Dat je het flink te pakken hebt, jochie!” giechelde Katinka. Het was weekend en broer en zus hadden zo juist samen paardgereden. Nu zaten ze met z'n tweeën in de huiskamer, met een kop koffie in hun handen.

“Ontken het maar niet!” ging Katinka plagend verder. “Ik herken de symptomen maar al te goed. Is het nog steeds dat onbekende meisje uit De Witte Hengst over wie je laatst niet wilde spreken?” vroeg ze toen nieuwsgierig.

“Ja,” zei haar broer. “Ik ben nog nooit zo gek op een meisje geweest, Tinka. En het kostte me moeite genoeg haar dat aan het verstand te brengen!”

“Mmm, vandaar,” mompelde Katinka ondeugend.

“Hoezo vandaar?” vroeg Yoran verbaasd.

“Och, mam zei al dat je eens in je leven wel stapelverliefd zou worden, mits je dat bewuste meisje zelf zou uitkiezen. Nick en ik waren al bang dat je aan Bianca zou blijven plakken.”

“Doe me een lol!” riep Yoran. “Is ze nog langs geweest de afgelopen weken?”

“Schei uit!” verzocht Katinka. “Ik word dol van dat kind! Ik begrijp niet waarom je niet eerlijk hebt verteld dat je een tijdje in De Witte Hengst werkt, Yoran.”

“Ik ben me daar gek,” antwoordde Yoran hartig. “Bianca is in staat om daar dan naar toe te komen. En als ik ergens niet op zit te wachten, dan is het dat wel.”

“Je kunt toch zeggen dat je een ander meisje hebt ontmoet?” stelde Katinka toen voor.

“Ik ben haar geen rekenschap en verantwoording schuldig,” zei Yoran koppig. “Ik ben een paar keer met haar uit geweest, oké. Dat wil dan toch niet zeggen dat ze meteen mijn meisje is? Ik heb haar nooit in die waan gelaten.”

“Dat weet ik wel,” suste Katinka, “maar ik heb het idee dat Bianca zich meer van jullie vriendschap voorstelt dan jij denkt.”

“Dat is dan haar probleem, nietwaar?” vond Yoran achteloos. Later zou hij wensen dat hij inderdaad met Bianca had gepraat, maar toen was het al te laat.

“Nou, je moet het zelf weten,” schokschouderde Katinka. “Als je maar weet dat Nicky en ik geen smoezen kunnen blijven verzinnen om jouw afwezigheid te verklaren. Als ze pa per ongeluk tegen het lijf loopt, ben je de klos. Die liegt er niet om.”

“Dat zien we dan als het zover is.” Voor Yoran was het onderwerp Bianca daarmee afgesloten.

Katinka begon ergens anders over, omdat ze wel inzag dat haar broer niet graag over Bianca praatte. “Wanneer zien we dat wondermeisje van jou eens?” wilde ze weten. “Ik wil haar graag eens ontmoeten.”

“Misschien neem ik haar over twee weken een keer hier mee naar toe,” antwoordde Yoran. “Volgende week hebben we samen weekenddienst, dus dan kunnen we niet weg. Maar ik beloof niets, hoor. Als Edith er niet voor voelt dan gaat het feest niet door.”

“Edith heet ze dus,” knikte Katinka tevreden. Ze wist weer iets meer. “Nou ja, kijk maar wat jullie doen. Kan ze paardrijden?” “Ze rijdt uitstekend.”

“Mooi, dan kunnen we misschien met z'n drietjes een rit gaan maken of zo. Edith mag voor die gelegenheid vast wel op Nicky's paard. Zo kinderachtig is ze niet.”

“Ho, ho!” riep Yoran uit. “Jij zit al hele plannen te smeden voor dat weekend. Ik weet helemaal nog niet of Edith zin heeft om te komen. Ze zit er een beetje mee in haar maag dat ik de zoon van haar baas ben.”

“Nou, en wat zou dat?” Katinka was hoogst verbaasd. “Ben je daardoor meer waard of zo?”

“Natuurlijk niet, voor mij maakt het geen enkel verschil. Ik breng haar dat nog weleens aan het verstand,” grijnsde Yoran. “Maar nu ga

ik even onder de douche.” Yoran liet zijn zus achter met haar eigen overpeinzingen.

Katinka dacht terug aan de laatste ontmoeting met Bianca. Het meisje was nogal boos geweest dat ze Yoran voor de tweede keer niet thuis had getroffen.

“Hij is tegenwoordig ook veel weg!” had ze gezegd. “Wat doet hij toch? Ik dacht dat hij receptionist was en die zitten toch meestal achter de balie?”

Het kostte Katinka de grootste moeite om Bianca ervan te overtuigen dat Yoran behalve het receptiewerk ook nog diverse andere taken te verrichten had.

“Hij had beloofd dat hij me zou bellen,” zei Bianca met een pruillip. “Het is dat ik hem zo graag mag, anders zou ik hem zo laten schieten!”

Deed je dat maar, dacht Katinka in stilte. Ze mocht de verwende Bianca van Haaren helemaal niet. En dan die opzichtige, grote auto waarmee ze altijd kwam. Bianca liep ermee te koop dat haar pa een rijke industrieel was, die alles voor zijn enige dochter kocht wat deze maar wenste. En deze keer “wenste” mejuffrouw Van Haaren haar broer Yoran! Nu glimlachte Katinka met leedvermaak. Ze zou hem niet krijgen, want er was plotseling ene Edith ten tonele verschenen!

Edith was samen met nog enkele meisjes bezig geweest in de kantine

annex eetzaal. Het vertrek zag er nu weer uit als een zonnetje. Jantien keek er tevreden naar. “Prima werk, meisjes,” knikte ze. “Alles is weer keurig schoon!”

Edith stuurde de andere meisjes weg om elders werk te gaan verrichten, terwijl zijzelf met een doekje de eettafels nog even afnam. Jantien verdween naar de keuken om verse koffie te gaan zetten. Toen Edith met het laatste tafeltje klaar was, had ze plotseling het gevoel alsof ze werd gadegeslagen. Ze keek op en zag Gregor staan. Ze had hem helemaal niet horen binnenkomen, maar er stond een radio aan, dus misschien was die daar de oorzaak van.

“Hallo,” zei Edith zo normaal mogelijk en voor het eerst klopte haar hart nu eens niet sneller wanneer ze hem zag.

“Hoi,” zei Gregor en Edith voelde hoe hij haar van top tot teen opnam.

Ze werd er onrustig van. Het was waar dat Gregor zich op het gebied van meisjes de afgelopen weken opvallend rustig had gehouden en ze had het vage vermoeden dat het door haar kwam. Nu ze geen aandacht meer aan hem schonk, was ze in zijn ogen ineens weer aantrekkelijk geworden. Gregor was niet gewend dat hij over het hoofd werd gezien. Het ergerde hem, maar tegelijkertijd intrigeerde het hem.

“Je hebt het nogal druk,” opende hij nu een gesprek.

“Dat gaat best,” antwoordde ze zo neutraal mogelijk. “Ik heb het

weleens drukker gehad.”

“Edith,” zei Gregor toen moeilijk. “Moet dat nu zo? Ik bedoel... we waren toch goede vrienden? Je ontloopt me.

“En dat stoort je?” Edith keek hem kalm aan. “Het spijt me, Gregor. Ik ontloop je niet meer. Het interesseert me gewoon niet meer wat jij doet of laat. Ik doe tegen jou net zoals tegen de anderen die hier werken.”

“O ja?” riep Gregor driftig. “Behalve dan toch zeker tegen die Bianchi! Ik heb mij n ogen heus niet in mij n zak!”

“Yoran en ik zijn hele goede vrienden,” gaf Edith toe. “Is daar iets op tegen?”

“Ja zeker,” gromde Gregor. “Volgens mij heb je met hem aangepapt om mij een loer te draaien!”

Nu lachte Edith medelijdend. “Dan heb je nog meer verbeelding dan ik dacht,” antwoordde ze schamper. “Op Yoran kan ik vertrouwen. Die loopt niet van de een naar de ander. Ik snap niet waar jij je druk om maakt, Gregor. Toen wij met elkaar omgingen, deed je dat ook niet en nu is het te laat.”

“Natuurlijk,” zei hij hatelijk. “De zoon van de baas is een betere partij dan een eenvoudige hulp in de keuken!”

Voor hij wist wat er gebeurde, had Edith hem een klap in zijn gezicht gegeven, ziedend van woede. Hoe durfde hij zoiets te insinueren!

Gelukkig koos Jantien net dat moment uit om de eetzaal binnen te komen. Ze had willen vragen of Edith een kopje koffie met haar meedronk, maar ze zag Edith en Gregor als kemplanen tegenover elkaar staan. “Wat is hier aan de hand?” vroeg ze, met een blik op Gregors rode wang. Maar Gregor draaide zich bot om en beende de eetzaal uit.

Toen barstte Edith van de zenuwen in snikken uit. Jantien trok haar tegen haar moederlijke borst. “Stil maar,” suste ze, alsof Edith een baby was. “Kom mee naar de keuken, dan drinken we een kop koffie. Dat kalmeert.” Ze troonde Edith mee, die snel haar tranen droogde.

Toen ze tegenover Jantien aan de grote keukentafel zat, zei Edith toonloos: “Ik heb Gregor een mep verkocht.”

“Dat was te zien,” antwoordde Jantien nuchter. “Maar als jij dat hebt gedaan, dan neem ik direct aan dat hij het had verdiend.”

“Ik sla nooit!” snufte Edith. “Maar hij zei zulke gemene dingen over Yoran en mij...”

“Gregor is gewoon jaloers,” stelde Jantien vast. “Je moet zijn woorden niet al te letterlijk opvatten. Jaloerse mensen zijn tot vreemde dingen in staat.”

“Gregor en jaloers!” riep Edith toen. “Hij was altijd degene die achter andere meisjes aanliep! Hoe kan hij dan nu jaloers zijn dat ik met Yoran omga?”

Jantien dacht even na en zei toen bedachtzaam: “Meestal is het zo dat iemand pas inziet wat iemand voor hem heeft betekend, als diegene er niet meer is. Ik denk dat dat met Gregor het geval is. Hij heeft me een tijdje geleden het een en ander verteld over die dubbele afspraak. En over dat meisje van Raats, dat dit op haar geweten had, naar later bleek...”

“Het was toch niets tussen ons geworden, ook al was dat niet gebeurd,” zei Edith zacht.

“Nee, dat denk ik ook niet,” knikte Jantien. “Maar Gregor heeft het vreemde idee dat die dubbele afspraak overal de schuld van is.”

“Dat was de druppel die de emmer deed overlopen,” gaf Edith toe. Ze nam een grote slok van de hete koffie. “Yoran betekent meer voor me dan Gregor ooit zou doen.”

“Zie dat je het zo houdt,” gaf Jantien haar een goede raad en ze stond op om weer naar haar potten en pannen te gaan, die op het vuur stonden te pruttelen.

Zuchtend stond Edith ook op. “Ik had Gregor geen klap mogen geven,” zei ze toen. “Maar als hij denkt dat ik mijn excuses daarvoor zal aanbieden dan heeft hij het mooi mis!”

“Ik denk ook niet dat hij dat van je verwacht,” glimlachte Jantien. Buiten liep Edith Yoran tegen het lijf. Hij zag meteen aan haar bedrukte gezicht dat er wat aan schortte.

“Lukt het niet vandaag?” vroeg hij haar daarom.

“Wat heet?” mompelde Edith. “Als je net iemand half knock-out hebt geslagen!”

“Wat zeg je nu?” Yoran staaarde haar aan. “Wat is er gebeurd of zit je me in de maling te nemen?”

“Helemaal niet,” antwoordde ze somber. “Gregor en ik hadden een felle woordenwisseling en daarbij beledigde hij me zo, dat ik mijn zelfbeheersing verloor en hem een klap gaf. Ik ben er niet trots op, maar hij had het verdiend.” Ze keek Yoran strijdlustig aan alsof ze wilde zeggen: durf eens kritiek te leveren!

Hij zei echter alleen: “Als jij je zo hebt laten gaan, zal Gregor het daar zelf wel naar nebben gemaakt.” Deze woorden waren ongeveer van dezelfde strekking als die Jan tien had uitgesproken.

“Wil je niet weten wat hij zei?” vroeg Edith toen.

“Alleen als jij het kwijt wilt,” sprak Yoran simpel. “Je hoeft je niet verplicht te voelen me alles te vertellen, Edith.”

“Het had ook betrekking op jou,” antwoordde ze. “Hij beschuldigde me ervan dat ik alleen maar met jou omging, omdat je de zoon bent van de baas.”

Yoran trok een vies gezicht. “Bah, wat een lage opmerking,” walgde hij.

“Je gelooft het toch niet?” Edith keek hem een beetje onzeker aan. Daarop legde Yoran zijn lange arm om haar schouders en hij drukte haar even tegen zich aan. “Natuurlijk niet, mallerd,” lachte

hij.”Gregor heeft jou nooit echt gekend als hij zulke dingen van je denkt.”

“Hij kent me ook helemaal niet,” gaf Edith toe. “Ik hield me altijd nogal op de vlakte. Ik voelde me, vreemd genoeg, nooit zo bij hem op mijn gemak. Daarom vertelde ik nooit veel over mezelf. Ach, misschien interesseerde het hem ook niet eens.”

“Als je echt om iemand geeft, dan interesseert alles omtrent die bepaalde persoon je,” beweerde Yoran. “Wilde Gregor weer dat je met hem uitging?”

“Zover kwam het niet.” Edith lachte bevrijdend. Haar neerslachtige bui was alweer grotendeels verdwenen. “Die klap bedierf alles!”

“Kattekop!” Ook Yoran grinnikte. Hij had graag gezien hoe Gregor was afgedropen. “Zou hij nu echt niet degene zijn geweest die je fietsbanden destijds heeft doorgesneden?” vroeg hij nog.

“Nee,” zei Edith. “Ondanks alles geloof ik dat nog steeds niet.”

Er gingen een paar dagen voorbij waarin niets gebeurde.

Yorans laatste week op De Witte Hengst was aangebroken. Bijna iedereen vond dit jammer.

David niet in de laatste plaats. Hij had een gesprek gehad met Johannes, maar deze had gezegd dat hij niet zonder meer wilde afhaken. Hij wilde in elk geval nog eens proberen of hij het werk kon verrichten waarvoor hij was aangenomen. David had getracht hem dat uit zijn hoofd te praten, maar Johannes had voet bij stuk

gehouden.

“Ik weet dat je bang bent dat ik me over de kop zal werken,” had hij gezegd. “Maar ik zal echt wel op mijn gezondheid letten. Zo'n pretje was het niet om ziek te zijn. Ik wil langzaam gaan afbouwen, David. Gun me dat, alsjeblieft.”

Op deze woorden had David niets te zeggen gehad. Johannes was altijd een gewaardeerde medewerker geweest en hij verdiende deze kans.

Yoran zou aan het eind van de week dus afscheid nemen en weer teruggaan naar zijn vaders hotel.

Edith had wel aan hem gemerkt dat hij dat allesbehalve prettig vond, maar dat hij geen keus had. Als David Yoran in dienst zou houden, dan zou Johannes vast het gevoel krijgen dat hij er voor spek en bonen bijliep en dat gunde David de oude baas niet.

Annemarie Raats had weken lopen denken hoe ze Edith nog eens een goede hak kon zetten. Er was haar niets te binnen geschoten, maar het leek erop dat die kans haar die middag als het ware in de schoot werd geworpen, toen er een grote, dure wagen de binnenplaats kwam oprijden.

Annemarie, die toevallig voorbijliep, omdat ze van de eetzaal naar het kantoor moest, werd aangesproken door het knappe meisje, dat inmiddels achter het stuur vandaan was gekomen.

“Werk jij hier?” vroeg de onbekende aan Annemarie en toen deze

knikte, zuchtte het meisje: “Gelukkig! Dan kun jij me zeker wel vertellen waar ik Yoran Bianchi kan vinden. Hij is namelijk mijn vriend!”

Even moest Annemarie deze mededeling verwerken. Toen begonnen haar harde, blauwe ogen berekenend te glinsteren. Dus die brave Yoran had een vriendin! Wedden dat Edith daar niets van afwist? O, ze popelde om het haar te gaan vertellen. Vergeleken bij dit mooie meisje was Edith maar een boerentrien!

Toen, alsof het zo had moeten zijn, zag Annemarie Edith nietsvermoedend aankomen.

“Hé, Edith!” riep ze. En toen Edith dichterbij was gekomen, vroeg ze poeslief: “Weet jij misschien waar Yoran is? Dit is zijn vriendin en ze zoekt hem!”

Vol leedvermaak zag Annemarie Edith wit wegtrekken, maar ze liet niets merken toen ze antwoordde: “Hij zal wel in de stallen zijn, zoals gewoonlijk.”

“Prachtig,” kirde Bianca, want die was het. “Dan ga ik daar wel heen. Ik wil hem graag verrassen!” En ze liep heupwiegend weg.

HOOFDSTUK 10

Edith en Annemarie bleven achter.

“Nou, nou,” teemde de laatste. “Wie had dat ooit van onze aardige en voorkomende Yoran gedacht? Stiekem een vriendin hebben en achter haar rug met jou flikflooiën.

“Houd je mond,” gebod Edith, die nog steeds zo wit zag als een doek. Ze geloofde niet wat er op dit ogenblik allemaal gebeurde.

“O, ik houd mijn mond wel, hoor,” grijnsde Annemarie hatelijk.

“Je kiest je vriendjes ook wel uit, hè, Edith?” En voordat Edith een weerwoord had, liep ze snel door, want diep in haar hart was Annemarie een lafaard. Ze had via-via gehoord van de klap die Gregor had geïncasseerd en ze wilde beslist niet de tweede zijn wie zoiets overkwam!

Edith aarzelde even. Wat zou ze doen? Naar de stallen gaan en om opheldering vragen? Zonder dat ze er eigenlijk erg in had, was ze al op weg naar de stallen, maar ver kwam ze niet, want ze zag de mooie, onbekende vriendin Yoran stevig omhelzen. Het was alsof er iets knapte in Edith. Ze rende weg en kwam hijgend bij de receptie aan, waar Milou zat.

“Wat is er met jou?” informeerde deze meteen toen ze Edith nogal over haar toeren zag binnenkomen.

“Meld me alsjeblieft ziek,” snikte Edith. “Ik bel Claudia nog wel. Dag!” Voor de verbouwereerde Milou nog iets had kunnen zeggen, was Edith al verdwenen.

Door de dreun waarmee de deur in het slot viel, stak David zijn hoofd om de hoek van het kantoor, waar hij eens in de week een klachten- en vragenuurtje hield. “Wat was dat voor herrie?” vroeg hij ontstemd. “Wie smeed daar zo met deuren?”

“Edith,” antwoordde Milou schouderophalend. “Ik moest haar ziek melden, zei ze. Ze leek inderdaad zichzelf niet.”

“Vreemd,” vond David. “Vanmorgen zag ze er nog kiplekker uit. Maar goed, ze zal nog wel bellen, neem ik aan.”

“Ja,” knikte Milou. “Dat zei ze nog voordat ze als een haas wegrende. Ik vind het maar raar. Edith heeft nog nooit zo vreemd gedaan.”

Beiden gingen weer aan het werk.

Intussen was er in de stallen een heftige discussie ontstaan.

Yoran riep boos: “Hoe haal je het in je hoofd om hierheen te komen?”

“Maar Yoran!” pruilde Bianca met trillende lippen. “Ik wilde je alleen maar verrassen! En nu doe je zo lelijk tegen me!”

Yoran had alweer spijt van zijn uitval. “Goed, goed,” sprak hij al wat minder kwaad. “Het is alleen dat ik niet begrijp hoe je op het idee bent gekomen om hierlangs te komen.”

“Nou, dat lijkt me nogal eenvoudig,” antwoordde Bianca simpel en ze wilde hem alweer omhelzen, wat Yoran net op tijd kon voorkomen door een stapje opzij te doen. “Ik wilde jou wel weer eens zien! Van Katinka en Nicky werd ik geen steek wijzer, maar je vader vertelde me gelukkig eindelijk waar je verbleef. Waarom al die geheimzinnigheid, Yoran? Je had toch rustig kunnen zeggen waar je naar toe ging? Of schaamde je je ervoor dat je hier in de stallen ging werken?” Bianca haalde haar neusje op. “Het is inderdaad geen fris werk, maar...”

“Houd nu eens één tel je mond,” stelpde Yoran haar spraakwaterval. “Ik werk hier omdat ik dat leuk vind! Of jij het daar nu mee eens bent of niet. Bovendien, Bianca, dacht ik dat ik je al eerder duidelijk had gemaakt dat jij en ik voor geen spat bij elkaar passen.”

“Dat meende je natuurlijk niet,” antwoordde Bianca suikerzoet naar hem glimlachend. “Dat was toch zeker een grapje, Yoran? Ja toch?” “Nee,” zei Yoran bot. “Dat was helemaal geen grap. Ik meende het. Wij leven in twee verschillende werelden, Bianca. Ik ben geen type dat alle feestjes af loopt en zich daar nog happy bij voelt ook. En die snobs van vrienden van je mag ik helemaal niet. Een waardeloos slap stelletje is dat, terend op het geld van hun ouders en te lui om zelf hun handen uit de mouwen te steken. Hier heb ik ontdekt wat het is om flink aan te pakken en het nog leuk te vinden ook. En hier heb ik ook het meisje ontmoet van wie ik hoop dat ze ooit nog eens

mijn vrouw wordt...” Hij stopte even omdat hij wel zag dat Bianca heel wat te verwerken had. “Bianca,” zei hij dringend, en hij greep haar bij de schouders.”Ik wil dat je in je auto stapt en naar huis gaat. Het wordt echt niets tussen ons. Ik hoop dat dit eindelijk tot je is doorgedrongen...”

“Maar ik hou van je!” Het lukte Bianca zowaar twee tranen te voorschijn te persen. Niet te veel, anders bedierf haar make-up.

“Je denkt alleen maar dat je van me houdt,” zuchtte Yoran vermoeid. Wat een onverkwikkelijke scène! Wat verlangde hij op dit moment naar de rustige, evenwichtige Edith!

“W... weet je zeker.. ? “ begon Bianca nog, maar Yoran knikte.

“Ik weet het zeker,” bevestigde hij kalm. “Kom, droog je tranen en ga naar huis. Er zal vast wel iemand zijn die je graag wil troosten.” Gelukkig, ze ging.

Yoran slaakte een zucht van opluchting toen hij haar auto de binnenplaats zag afrijden. Zo, dat had hij gehad. Katinka had hem destijds wel gewaarschuwd, maar Yoran had nooit gedacht dat Bianca daadwerkelijk een bezoek zou brengen aan De Witte Hengst. David kwam aanlopen. “Was Edith niet lekker of zo?” informeerde hij en hij keek Yoran vragend aan.

“Niet dat ik weet,” antwoordde deze verbaasd. “Toen ik haar vanmorgen zag, was ze tenminste in een prima humeur. Waarom vraag je dat?”

David vertelde daarop dat Edith overhaast het hotel had verlaten en Milou de boodschap had gegeven dat ze ziek was. “Milou zei dat Edith nogal overstuur leek, maar dat kan ze natuurlijk mis hebben.” Even was het stil. Toen kreunde Yoran: “O nee! Ze zal toch niet hebben gezien dat...”

“Wat zeg je?” vroeg David verbaasd.

Yoran stelde hem op de hoogte van Bianca's onverwachte bezoek en de gevolgen daarvan.

“Nou, dan kun je ervan op aan, dat ze daarvan getuige is geweest,” bromde David. “Die arme meid. Ze zal wel gedacht hebben.”

“Ja, dat vrees ik ook,” sprak Yoran somber. “Na die toestand met Gregor... Ik zal haar meteen even bellen.”

“Ja, doe dat,” was David het met hem eens.

Toen Yoran bij de receptie aankwam, werd hij gewenkt door Milou.

“Toevallig dat je er net aankomt,” zei ze. “Er is telefoon voor je.”

“Edith?” vroeg Yoran hoopvol, maar Milou schudde haar hoofd.

“Nee, een zusje van je. Katinka, geloof ik!”

Yoran nam de hoorn van haar over. “Ja, Tinka, wat is er?” vroeg hij wat ongeduldig, want hij wilde Edith zo snel mogelijk bellen, voordat ze zich allerlei rare dingen in haar hoofd ging halen.

“Yoran, ben jij het? Ja, ik bel om je te zeggen dat Bianca naar je onderweg is,” toeterde Katinka door de telefoon. “Nick en ik hebben niets verraden, hoor! Ze heeft het pap gevraagd en die heeft

verteld dat je tijdelijk in de De Witte Hengst werkte. Ik dacht: ik zal je even bellen voordat er toestanden van komen.”

“Te laat,” bracht Yoran uit. “De toestanden zijn er al Edith is overstuur weggelopen en ik wilde haar net gaan bellen.”

“O, wat vervelend allemaal,” zuchtte Katinka bekommerd. “Maar ik hoorde daarnet pas van pa dat hij Bianca had gesproken, anders had ik al eerder gebeld.”

“In ieder geval bedankt voor je telefoontje,” zei Yoran. “Dan ga ik nu Edith even bellen.”

“Ja, doe dat. We horen nog wel van je hoe alles is afgelopen.” De verbinding werd verbroken.

Yoran liep naar het kantoortje en deed de deur achter zich dicht, omdat hij op zijn gemak wilde bellen, zonder toehoorders, ook al was Milou allesbehalve nieuwsgierig.

Hij kreeg Ediths moeder aan de telefoon en op zijn vraag of Edith thuis was, antwoordde ze verbaasd dat die vanmorgen gewoon naar haar werk was gegaan en daarna niet naar huis was teruggekomen.

“Misschien komt ze nog,” zei Yoran snel. “Ze heeft zich hier namelijk ziek gemeld. Als ze komt, wilt u dan vragen of ze mij direct wil bellen? Het is erg belangrijk.”

Mevrouw De Vries beloofde dat ze dat zou doen. Ze begreep weinig van Yorans verhaal, maar ze was een nuchtere vrouw en Edith zou

vast niet in zeven sloten tegelijk lopen. Misschien had ze hoofdpijn of zoiets gehad en was ze eerst een luchtje gaan scheppen in het bos, voordat ze naar huis toe ging.

Terneergeslagen legde Yoran de hoorn op het toestel. Wat vervelend nu dat hij Edith niet aan de telefoon had gehad! De hele situatie zat hem danig dwars. Als Edith er werkelijk getuige van was geweest dat Bianca hem omhelsde, dan moest ze zich op dit ogenblik wel doodongelukkig voelen.

Dat was nog zwak uitgedrukt. Edith had zich nog nooit zo vernederd en verslagen gevoeld. Ze was op haar fiets weggeraced van De Witte Hengst en toen ze eenmaal langs de bospaden fietste, was ze een beetje tot rust gekomen. Ze was afgestapt en verder gaan lopen, ondertussen de frisse lucht diep inademend. Ze had moeten weten dat iemand als Yoran niet voor haar bestemd was. Natuurlijk had hij een vriendin! En wat voor een! Edith zag nog steeds het knappe gezichtje van Bianca voor zich, alsof het in haar geheugen stond gegrift. En het beeld van Yoran, die ze boven iedereen vertrouwde, in de armen van dat meisje, had aangevoeld als een dolkstoot. Ediths maag kromp ineen als ze eraan terugdacht. Zocht zij werkelijk steeds de verkeerden uit? Ze herinnerde zich Annemaries hatelijk uitgesproken woorden. Als ze terugging naar De Witte Hengst dan zou ze tegen Claudia zeggen dat ze niet meer met Annemarie wilde samenwerken. Daar voelde ze zich niet meer toe in

staat. Dat meisje had een grondige hekel aan haar, dat had Edith goed gevoeld. Het zou haar daarom niets verbazen als het Annemarie was geweest die haar banden destijds had doorgesneden. Edith wist dat zij zoiets zonder wroeging zou doen. Waarschijnlijk gaf Annemarie haar er de schuld van dat Gregor niet meer naar haar omkeek.

Aan het eind van het pad stapte Edith weer op haar fiets. Wat moest ze nu doen, dacht ze triest. Teruggaan en de waarheid onder ogen zien of naar huis gaan om de zaak nog eens goed te overdenken? Als ze geluk had, dan zaten Tineke en Anja op school, dus zou ze alleen zijn met haar moeder en die kon altijd goed luisteren. Nee, ze ging niet terug naar De Witte Hengst, ze ging naar huis...

HOOFDSTUK 11

De hele verdere middag wachtte Yoran tevergeefs op Ediths telefoontje. Hij ging zich zorgen maken. Ze was toch wel naar huis gegaan?

David zag hem tobben. “Bel haar vanavond nog eens,” stelde hij voor. “Misschien heeft haar moeder vergeten het door te geven.” Yoran schudde zijn donkere hoofd. “Nee, ik ken mevrouw De Vries. Als ik zeg dat het dringend is, dan zal ze dat zeker aan haar dochter doorgeven. Ik ben bang dat Edith me niet wil spreken of ze is uiteindelijk niet naar huis gegaan, maar ergens anders heen. Ik vrees dat het eerste het geval is...” eindigde hij wat somber.

“Kom nou, ze moet je op z'n minst toch de kans geven het uit te leggen,” vond David.

“O ja?” Yoran keek hem recht aan. “Als ik degene was geweest die Edith en Gregor in zo'n zelfde positie had aangetroffen als Edith Bianca en mij, dan kan ik me voorstellen dat ze er van alles achter zoekt! Maar ik probeer vanavond dan wel of ik haar alsnog kan bereiken. Er zit niet veel anders op.” Hij zuchtte eens diep. Bianca had hem flink in de nesten gewerkt!

David vertelde Claudia wat er was gebeurd toen deze verbaasd vroeg waar Edith ineens was gebleven.

“Hè, wat vervelend nou,” reageerde ze. “Net nu alles weer zo goed ging met Edith. Ze is echt dol op Yoran, ook al heeft ze dat nooit met zoveel woorden gezegd. Ze moet nu wel denken dat geen enkele man te vertrouwen is!”

Dat dacht Edith inderdaad en toen Yoran 's avonds belde en zichzelf de telefoon opnam, zei ze dat ze hem niet wenste te spreken en daar kon hij het mee doen.

Ze had kunnen weten dat Yoran het daar niet bij zou laten zitten en een kwartier later stopte de Honda voor de deur van de familie De Vries.

Anja en Tineke, inmiddels ook van alles op de hoogte, keken wat zuinig naar Edith, en meneer De Vries zei rustig: “Ga alsjeblieft opendoen en praat met die jongen, Edith! Dit zijn jouw zaken en daar willen wij ons niet mee bemoeien. En als je niet hier met hem wilt praten, dan ga je maar in een koffieshop of zo zitten, waar niemand jullie kan storen.”

Toen moest Edith wel naar de deur om open te doen. Yoran stapte gelijk naar binnen. Toen hij Edith wilde kussen, deed ze een pas naar achteren.

“Edith, je móet naar me luisteren!” zei hij dringend en zijn blauwe ogen keken smekend. “Ik wéét wat je hebt gezien vanmiddag, maar het was niet wat je dacht dat het was...”

“O nee?” vroeg Edith koud. “Dus ik heb het me allemaal maar verbeeld, hè? Er was helemaal geen meisje met wie jij stond te zoenen en ik mankeer zeker wat aan mijn ogen?”

“Toe nou, Edith,” verzocht Yoran. “Zo ken ik je helemaal niet. Je geeft me niet eens de tijd alles uit te leggen.”

“Is dat dan nodig?” wilde Edith weten. “Kende jij dat meisje of niet?”

“Natuurlijk kende ik haar, maar...”

Veel verder kwam hij niet. Edith zei: “Is ze een vriendin van je?” Yoran knikte. “Ik ben in het verleden een paar keer met haar uit geweest, maar...”

“Maar toen kwam Edith op mijn pad en die vond ik ook wel leuk...” vulde Edith hatelijk aan.

Opeens had Yoran er genoeg van. Er was totaal niets met Edith te beginnen. “Oké,” zei hij boos en zijn gezicht zag plotseling wit. “Als je het zo wilt, dan kun je het zo krijgen. Je wilt niet naar me luisteren, Edith, dus het heeft voor mij weinig zin om te blijven. Ik had gedacht dat jij iemand was die anderen niet klakkeloos veroordeelde zonder eerst naar de feiten te luisteren. Gegroet...”

Hij is weg! drong het later tot Edith door. Hij was werkelijk weg! Was hij er wel geweest? De gang was akelig leeg zonder Yorans lange gestalte. In de verte hoorde ze de motor wegscheuren.

Als verdoofd kwam Edith de huiskamer weer binnen en vier

gezichten werden naar haar opgeheven.

“Het is uit,” kondigde Edith toonloos aan, om daarna in snikken uit te barsten.

De rest van de week scheen eeuwen te duren.

Yoran wenste dat hij direct al had weg gekund. Hij ontliep Edith zoveel hij kon, maar zij deed ook geen pogingen om met hem in contact te komen.

“O, wat een uilskuiken is Edith toch!” foeterde Claudia tegen David. “Ziet ze dan niet in wat ze verspeelt? Ik zou haar wel door elkaar kunnen rammelen!”

“Als je het maar laat,” zei David snel. “Laat Edith nu alsjeblieft met rust. Misschien komt ze nog op tijd tot bezinning.”

“O ja?” Claudia keek hem spottend aan. “Nou, Edith is nog koppiger dan een muilezel. Nee, David, de zaak is verloren.

Bovendien geloof ik niet dat Yoran er nu nog met haar over wil praten. Voor hem is alles hiermee afgedaan.”

“Dat doet hij voorkomen, ja,” gaf David toe. “Maar de stevige band die tussen Edith en hem bestond, is niet zomaar van de ene op de andere dag verdwenen!”

“Ik hoop dat Yoran toch op ons feestje wil komen dat we volgende week geven, omdat ons huisje eindelijk klaar is,” zuchtte Claudia.

“Hij hoort er toch ook een beetje bij.”

“Hij komt vast wel,” antwoordde David overtuigd. Yoran werd door iedereen uitgezwaaid toen hij aan het eind van de week vertrok. Nee, niet door iedereen.

Edith had zich teruggetrokken in Jantiens keuken en wenste dat ze op dat moment ergens anders was. Had ze verkeerd gehandeld? Had ze naar Yoran moeten luisteren? Ze had heus wel gemerkt dat hij haar had ontlopen en toen leek het allemaal ineens zo zinloos. Edith boende driftig een traan weg. En nu ging hij terug naar huis, waar die mooie vriendin van hem ongetwijfeld zat te wachten. Het idee alleen al was onverdraaglijk.

Jantien kwam haar domein binnen. “Zit je hier?” vroeg ze. “Ik vroeg me al af waar je was. Hij is weg, hoor. Je hoeft je dus niet meer te verstoppen.”

“Ik verstopte me niet,” antwoordde Edith nukkig. “Ik had gewoon trek in een kop koffie.”

Ja, ja, dacht Jantien. Maar ze zei niets. O, o, van al die hartsaangelegenheden werd ze af en toe dol!

Het leven ging door op De Witte Hengst en de week daarop arriveerde Johannes. Hij werd met applaus onthaald, want ze hadden de oude man gemist.

Johannes glom van blijdschap. Wat had hij naar dit alles verlangd. Edith was ook blij voor hem dat hij weer genezen was verklaard, maar ze miste de grote motor, die naast de stallen geparkeerd had

gestaan de afgelopen weken, en wat erger was... ze miste zijn berijder nog tien keer erger!

Als een slaapwandelaarster deed ze haar werk en ze wenste meer dan ooit dat Milou's baby zich eerder zou aankondigen dan was gepland. Van Yoran had ze gehoord, toen ze over de baan van receptioniste hadden gepraat, dat Katinka er niets voor voelde om in De Witte Hengst te komen werken. Zij wilde na haar eindexamen eerst een poosje naar diverse landen om daar de talen wat beter onder de knie te krijgen. Meneer Bianchi had Davids plan om Edith Milou's plaats te laten innemen, toegejuicht. Er stond Edith dus verder niets in de weg om de nieuwe baan als receptioniste te krijgen.

Meneer Bianchi had zijn zoon nog nooit zo humeurig meegemaakt als nu. Sinds hij terug was op zijn oude stek achter de balie, had zijn gezicht strak gestaan en had hij niet meer dan het hoognodige gezegd. Yoran bleef weliswaar beleefd tegen de gasten die het hotel kwamen bezoeken, maar een vriendelijk woord kon er verder niet af. Hij deed zijn werk en niets meer. Meneer Bianchi hoopte dat het over een tijdje wat beter zou gaan. Yoran moest er weer helemaal inkomen. Het viel ook niet mee voor die jongen om opnieuw aan de stilte te wennen, terwijl hij aan de rumoerige Witte Hengst gewend was geraakt, waar altijd wel wat te beleven viel.

Alleen Katinka was op de hoogte van de breuk met Edith. Ze had Edith nooit ontmoet, want toen Yoran haar een weekend had willen

meebrengen, had mevrouw Bianchi zich net een flinke griep op de hals gehaald. Later was het er niet meer van gekomen. Katinka had meteen aangeboden Edith op te zoeken en haar het een en ander uit te leggen, maar Yoran had haar dat ten strengste verboden.

“Het is erg lief van je aangeboden, Tinka, maar ik knap mijn eigen zaakjes wel op,” had hij gezegd.

En daarmee bedoelt hij dat er wel niets zal gebeuren, bedacht Katinka zuchtend. Ze had zowel te doen met haar broer als met Edith. Ze kon zich heel goed verplaatsen in Ediths situatie. Bianca kennende, had ze zich echt wel overdreven verliefd op Yoran geworpen. Die onuitstaanbare griet ook, dacht Katinka boos. Waarom had ze haar broer niet met rust gelaten, dan was er niets aan de hand geweest!

HOOFDSTUK 12

Ondanks de blijdschap dat hij weer terug was in De Witte Hengst viel het de oude Johannes niet mee weer het vaak zware stalwerk te verrichten.

David bekeek dat alles met lede ogen, maar had Johannes hem niet zelf de verzekering gegeven dat hij ditmaal goed om zijn gezondheid zou denken? Hij zei daarom niets als hij de oude man zag sjouwen met dingen die eigenlijk te zwaar voor hem waren.

Wel sprak David zijn ongerustheid uit tegenover Claudia. Op een gezamenlijke vrije middag waren beiden bezig de laatste hand te leggen aan de inrichting van hun huis.

“Ik maak me zorgen over Johannes,” zei David plotseling. “Ik loop constant op te letten of hij zich niet zal vertillen. Dat is toch geen werken zo, Claudia! Ik word er bloednerveus van.”

“Ik kan het me voorstellen,” knikte Claudia en ze keek op van haar naaimachine, waarachter ze het laatste gordijn zat te zomen. “Je móet er met hem over praten, Dave! Johannes is toch al zeventig of zo? Ik weet wèl dat ik me op mijn beurt ook zorgen maak om jou. Nu Yoran weg is, heb jij het ook weer drukker dan ooit tevoren. David haalde zijn schouders op, hoewel hij wist dat Claudia gelijk had, want naast het werk in de stallen had Yoran hem ook dikwijls

geholpen met andere taken, waarvoor David als manager van De Witte Hengst de verantwoording had. “Tja, maar hoe pak ik dat aan? Hij is zo blij dat hij weer terug is en ik wil geen boeman spelen,” ging David verder, alsof hij Claudia's opmerking niet had gehoord.

“Dat hoeft nu ook weer niet,” vond Claudia. “Je moet hem zeggen dat we het beste met hem voor hebben, maar dat we bang zijn dat er vandaag of morgen iets ernstigs met hem gebeurt. Stel je voor dat hij van de hooizolder valt! Dan komt hij helemaal het ziekenhuis niet meer uit.”

“Hij mag van mij al niet meer die ladder op,” glimlachte David. “Ik denk ook dat ik te veel verwend ben met de hulp van Yoran. Die was sterk en gezond en ongewild laat je dan toch dingen aan zo iemand over die je anders zelf zou doen. Bij Johannes durf ik dat niet.” Hij zuchtte even. “Verder kon ik Yoran met een gerust hart een groep gasten toevertrouwen voor een rit, zodat ik het eens een middag wat rustiger aan kon doen, wat aan de administratie kon werken en ook wat meer tijd voor jou had,” voegde hij er plagend aan toe.

“Ja, we missen Yoran allemaal,” knikte Claudia. En Edith wel het meest, ook al zei ze dat niet. Edith kon zo triest voor zich uit zitten staren als ze dacht dat niemand het zag. Dan zou Claudia wel naar haar toe willen rennen om haar te troosten. Ach, kon ze Edith maar

doen begrijpen dat ze het allemaal veel te somber had ingezien met die vriendin van Yoran. Aan de andere kant kon ze zich ook wel indenken hoe Edith was geschrokken toen ze Yoran in de armen van een ander aantrof. Bovendien was het een ontzettend knap meisje, naar ze had gehoord. Edith had nogal een goed voorbeeld gehad aan Gregor!

Ze hoorde David vaag zeggen dat hij op korte termijn met Johannes zou praten en zuchtend ging ze weer aan het werk, want alles moest af zijn voor het eind van de week! Dan wilden David en zij het huis gaan bewonen. Ze hadden lang genoeg moeten wachten, want door de afgelopen strenge winter was de bouw gestopt en dat had veel tijd gekost.

Nu werd het flink sparen voor het grote feest dat David en zij wilden geven wanneer ze het volgend jaar in het huwelijksbootje zouden stappen, want dat feest zou er komen! dacht Claudia dromerig. En iedereen zou het zich later nog uitstekend kunnen herinneren!

Maar eerst kwam het inwijdingsfeest. Grote voorbereidingen waren getroffen. Claudia en David hadden kosten noch moeite gespaard. Ze hadden een bekende disc-jockey laten komen, die de avond zou opluisteren met muziek.

In de tuin van het huis stonden diverse barbecues opgesteld, waarop men allerlei heerlijkheden kon klaarmaken. De binnenplaats en de

tuin waren versierd met ballonnen, slingers en lampions, want het was zacht weer. Tafeltjes werden af- en aangesleept.

Meneer Bianchi was 's middags al langs geweest om het huis te komen bekijken. Hij kon helaas die avond niet komen, anders had hij dat graag gedaan. Hij liet een fles champagne achter om, zoals hij zei, het huis te dopen.

“Zonde,” vond David echter. “Die drinken we liever zelf op!”

“Mijn idee,” had meneer Bianchi gelachen. “Maar een toast op het huis is ongeveer hetzelfde, nietwaar?”

Daar waren Claudia en David het roerend mee eens.

In haar hart vond Claudia het niet zo leuk dat hun ouders afwezig waren, maar ze gunde hun het geluk en het plezier van de vakantie ook van harte.

En zo was het feest in volle gang.

Edith liep van hot naar her met flessen drank en koffiekannen. Ze zou het voor geen goud willen bekennen, maar ze vroeg zich constant af of Yoran nog zou komen. Claudia had wel gezegd dat ze hem had uitgenodigd. O, ze stikte werkelijk van de zenuwen. De afgelopen week was een verschrikking voor haar geweest. Ze miste Yoran zo erg dat het haar lichamelijk pijn deed. Ze was een uilskuiken dat ze niet naar hem had willen luisteren en het zou haar verdiende loon zijn als hij straks kwam en die knappe vriendin bij zich had!

Alles stond nu waar het moest staan en Edith trok zich terug op Claudia's voormalige kamer, waar ze zich wilde verkleeden en opmaken. De kamer was akelig leeg, nu Claudia haar spullen naar haar eigen huis had meegenomen.

Jantien had aan David gevraagd of zij intern kon komen. Ze was toch vrij gezellin en dan hoefde ze niet elke ochtend zo heel vroeg op te staan.

David had meteen ingestemd, als Jan tien tenminste dacht dat ze aan die ene kamer voldoende had? Maar Jantien had geantwoord dat ze nu twee kleine, peperdure kamers ergens in het dorp huurde en veel eigen spullen had ze niet, want haar kamers waren door haar huisbaas gemeubileerd. Jantien zou dus Claudia's kamer krijgen.

Davids kamers zou ook wel niet lang leegstaan, vermoedde Edith en ze gooide haar werkkleding slordig over een stoel. De roze, katoenen gebreide trui met de V-hals, die ze daarvoor in de plaats aantrok, was nieuw. Hier en daar waren kabels ingebreid en langs de V-hals waren witte strepen gebreid. Edith droeg er een wit T-shirt onder. Als ze zouden gaan dansen en ze kreeg het te warm, dan kon ze de trui altijd nog uitdoen, bedacht ze. De roze, ribfluwelen broek, die Edith onder de trui aantrok, was ook nieuw. Ze had de combinatie in een boetiek zien hangen en was er meteen weg van geweest. Aangezien ze normaal gesproken nooit zoveel geld uitgaf aan kleding, had ze ter plekke besloten zichzelf nu eens te verwennen. Bij de uitrusting had

Edith nog roze met witte sportschoenen gekocht en een witte riem voor om de broek.

Toen ze zichzelf in de spiegel bekeek, was ze tevreden. Ook al zou Yoran met zijn vriendin komen, zij hoefde zich tenminste niet het lelijke eendje te voelen!

Ze borstelde haar korte krullen tot ze glansden en bracht daarna een lichte make-up aan.

Ik wilde dat ik wat aan mijn trillende handen kon doen, dacht Edith nog, voordat ze de kamer verliet om zich in het feestgedruis te storten...

“Ik vind het laf van je dat je niet gaat,” daagde Katinka Bianchi op datzelfde moment haar broer uit. “Claudia en David hebben je toch persoonlijk uitgenodigd? Nou dan!”

“Zeur er nu niet verder over, Katinka,” antwoordde Yoran wrevelig. “Wat heb ik daar nog te zoeken?”

“Ja, dat weet jij zelf het best,” plaagde Katinka. “Ik weet heus wel dat jij Edith nog niet bent vergeten deze week.”

“Daar is wel langer dan een week voor nodig,” zei Yoran nors. “Ik hou nog steeds van haar, ondanks haar koppigheid.”

“Over koppigheid gesproken,” zei Katinka liefjes. “Jij hebt daar anders ook een handje van! Je wilt alleen niet naar dat feest omdat je weet dat je Edith weer zult zien.”

“Waarschijnlijk met Gregor,” bromde Yoran. “Ik dank je feestelijk.” Katinka keek hoogst verbaasd. “Je zei toch dat ze die Gregor toen een mep had verkocht? Dan denk ik niet dat die knul nog zo hard achter haar aan zal lopen. Of Edith moet zich werkelijk heel eenzaam en verlaten voelen...” Dit laatste was een steek onderwater, maar het had effect.

Mopperend stond Yoran op.

“Je gaat dus?” juichte Katinka bijna.

“Ja, naar mijn kamer,” snauwde Yoran. “Dan hoor ik jouw gezwets tenminste niet!”

Hij verliet een teleurgestelde Katinka. Had ze daar zo haar best voor gedaan! Maar nog geen kwartier later hoorde ze hoe Yoran zijn motor startte en daarop wegging. Zou hij dan toch? wenste Katinka in stilte. O, ze hoopte het zo!

Het was Gregor die Edith zag aankomen in haar nieuwe outfit. Na hetgeen er tussen hen beiden was voorgevallen, waren ze nogal koel tegen elkaar geweest, maar toen hij Edith zo aantrekkelijk voor zich zag, besloot Gregor dat dit nu lang genoeg had geduurd. “Hé, Edith!” riep hij. “Hier is nog een plekje vrij!”

Edith keek verbaasd op. Was dat echt Gregor, die dat tegen haar zei? Ze zag hem zitten bij Jantien en enkele andere meisjes die in De Witte Hengst werkten.

Ook Mark, de sportleraar, zat bij hen.

Edith, die Gregors woorden als een soort verzoening opvatte, aarzelde niet. Ze liep op het groepje af en ging op de haar aangeboden plaats zitten.

“Je ziet er geweldig uit,” complimenteerde Gregor haar zonder overdrijven.

“Nou!” viel Jantien hem bij. “Een schattige combinatie, dat wit met dat roze!” En al snel was het ijs gebroken en kletsten ze honderd uit, alsof er nooit iets vervelends was gebeurd in het verleden.

Enkele tafeltjes verder zat Annemarie. Helaas was Katja er niet. Het meisje had kaakontsteking en zat ziek thuis. Annemarie was dus alleen naar het feest gekomen, in de hoop er een leuke jongen aan de haak te slaan. Er zaten nog een paar andere meisjes aan haar tafeltje, maar Annemarie bemoeide zich nauwelijks met hen.

Nadat Edith tegen Claudia had gezegd dat ze niet meer met Annemarie wenste samen te werken, had Claudia haar bij haar eigen groepje ingedeeld. Dat betekende nog harder aanpakken dan Annemarie gewend was, want Claudia had de wind eronder. Daardoor had Annemarie een nog grotere hekel gekregen aan Edith, alhoewel het haar was gelukt een verwijdering te veroorzaken tussen haar en Yoran Bianchi. Ze zag hem tenminste nooit meer op De Witte Hengst. Maar nu leek het er zowaar op dat Gregor weer met haar aanpapte!

Annemarie keek naar haar eigen vale spijkerbroek en wenste plotseling dat zij ook iets opvallends had aangetrokken, net als Edith. Dan waren Gregors blikken misschien wel op haar gericht geweest in plaats van op Edith. Annemarie had echter gerust kunnen zijn, want hoewel Edith blij was dat de koude oorlog tussen haar en Gregor over was, was ze heus niet van plan opnieuw met hem te beginnen. Daar kwam maar één persoon voor in aanmerking... Onopvallend keek Edith eens rond, maar Yoran was en bleef weg. Ze zuchtte. Het was misschien beter zo, want als hij met Bianca kwam, dan had ze net zo lief dat hij weg bleef!

Yoran had eerst een tijdje doelloos rondgereden op zijn motor. Pas toen beseftte hij dat hij onbewust in de buurt van De Witte Hengst was beland. Was dat toeval?

Yoran minderde vaart en aarzelde even. Ach wat, dacht hij toen obstinaat. Hij ging en daarmee basta! Hij reed de hem zo bekende bosweg op die leidde naar De Witte Hengst...

“Wat jammer dat Yoran niet is gekomen,” fluisterde Claudia tegen David. “Ik had hem er zo graag bij gehad als Johannes het grote nieuws vertelt.”

“Ja, dat is zeker jammer,” vond ook David. “Maar ja, er is niets aan te doen. Waarschijnlijk zit die kwestie met Edith toch dieper dan wij hadden gedacht.”

“Reden te meer om te komen!” sprak Claudia fel. “Zo komt het

nooit goed tussen die twee!”

“Misschien gebeurt dat ook wel niet,” zei David nuchter. “Heb je weleens aan die mogelijkheid gedacht?”

“Nee,” antwoordde Claudia koppig. “En daar wil ik ook niet aan denken!”

David verzocht om een momentje stilte, want hij wilde een korte speech houden en tevens bedanken voor de leuke cadeaus die Claudia en hij van iedereen hadden ontvangen ter opfleuring van hun huis. Zo hadden ze van Johannes een kruiwagen vol tuinplantjes gekregen en van het voltallig personeel een gloednieuwe kleurentelevisie.

“Het lijkt wel alsof we al getrouwd zijn,” had Claudia verrast gezegd, maar ze was dolblij met de mooie televisie.

Veel bloemen waren er ook en nu zat iedereen met een gevuld glas te wachten tot David iets zou zeggen.

“Ik wil iedereen die aan deze avond heeft meegewerkt heel hartelijk danken,” begon hij. “Claudia en ik zijn overstelpt met leuke attenties. Dat hadden we nooit gedacht en we zijn er reuzeblij mee...” Hij haalde even adem en ging toen verder: “Ik hoop dat iedereen het vanavond erg naar zijn zin heeft en zich te goed zal doen aan de worstjes en andere hapjes die Jantien zoeven heeft klaargezet.”

“Leve De Witte Hengst!” riep iemand. “Hoera!” klonk het uit vele kelen. “En leve Claudia en David!”

Claudia was dodelijk verlegen met zoveel huldebetoon. Ze kroop bijna weg achter David, maar deze trok haar weer te voorschijn.

“Hier blijven jij,” zei hij lachend.

“O, daar is Yoran!” riep Claudia toen opgelucht en haar verlegenheid verdween als sneeuw voor de zon.

Inderdaad kwam Yorans grote motor bij de ingang tot stilstand.

Edith had dat onmiskenbare geluid natuurlijk ook meteen gehoord en ze voelde dat haar hart wild tekeering. Yoran! ging het door haar heen. Hij was toch nog gekomen en hij was gelukkig alleen! Niet dat dit laatste wat uitmaakte, maar ze was er niettemin blij om.

Yoran werd door Claudia en David hartelijk begroet en hij moest meteen meekomen naar hun tafeltje, waar Johannes net aankondigde dat hij voorgoed stopte met werken.

“Ik wil hier nog vaak als gewone bezoeker komen,” eindigde hij.

“Want het is me duidelijk geworden dat ik De Witte Hengst slecht kan missen... Mijn gezondheid gaat me echter boven alles en ik weet nu dat ik het zware werk niet meer kan volbrengen,” ging Johannes verder. “Daarom hoop ik,” zei hij nu en hij knikte vriendelijk in de richting van Yoran. “Dat meneer Yoran Bianchi mijn baan weer met plezier zal willen overnemen!”

Een luid hoera-geroep steeg op bij het personeel. Ze hadden Yoran allen gemist.

Yoran was wel degene die het meest verbaasd was over deze

aankondiging. Hij werd door David naar voren geduwd, want ze wilden weten of hij het aanbod nu wel of niet zou accepteren. “Ik eh...” stamelde hij wat onbeholpen en Ediths hart ging naar hem uit. “Ik voel er veel voor dat aanbod van Johannes aan te nemen!”

Weer gejoel.

“Maar,” liet hij erop volgen. “Ik moet het er eerst met mijn vader over hebben, dat begrijpen jullie.”

“Hoefst niet,” zei David nu. “Claudia en ik hebben je vader vanmiddag nog gesproken. Hij zei dat als jij ervoor voelt, je kunt worden ingelijfd bij ons op De Witte Hengst. Bovendien is het niet alleen de bedoeling Johannes' taak over te nemen, maar ook mij op allerlei gebied te ondersteunen, omdat ik overladen ben met werk.” “Dan neem ik het aanbod graag aan!” lachte Yoran en het spektakel barstte los.

Iedereen kwetterde door elkaar en velen wilden een woordje met Yoran wisselen nu hij voor vast bij hen kwam werken.

Toch lukte het Annemarie Raats om, toen de ergste drukte omtrent Yorans persoon wat was geluwd, bij hem aan zijn tafeltje te komen zitten en hem te feliciteren. Ondertussen glimlachte ze poeslief tegen hem en ze hoopte dat Edith het zou zien.

Yoran liet zich Annemaries geflirt maar aanleunen. Hij kon nog niet bevatten dat hij nu voor De Witte Hengst zou gaan werken en dat zijn vader dat zomaar goedvond. Hij wist tenslotte hoe graag deze

hem in zijn eigen boshotel wilde hebben. Zijn blauwe ogen gleden langs de mensen en bleven uiteindelijk rusten op het blonde meisje in het roze, dat aan een tafeltje zat met enkele anderen, onder wie de onvolprezen Gregor.

Edith lachte om iets wat Jantien vertelde en een seconde keek ze recht in Yorans ogen. Meteen wendde ze haar blik af.

Yoran knarsetandde. Nou, als ze het zo wilde... dacht hij beledigd en hij begon een gesprek met Annemarie, die niet wist wat haar overkwam. Yoran Bianchi, die haar eindelijk eens zag.

Edith zag het ook en een jaloers duiveltje stak de kop op. Toen Gregor haar dan ook ten dans vroeg, was ze daar bijna blij om. Ze wist niet dat Yoran Annemarie alleen maar als dekmantel gebruikte om uit te vinden hoe Edith zou reageren. Toen hij zag dat hij er alleen het tegenovergestelde mee had bereikt, kon hij zichzelf wel voor zijn hoofd slaan. Ten einde raad vroeg hij Annemarie toen maar ten dans, een kans die zij zich niet liet ontglippen.

“Je zou die twee toch!” Claudia stond aan de kant met een boos gezicht toe te kijken naar de dansende paartjes voor haar.

“Let er toch niet zo op,” adviseerde David haar. “Je maakt je er alleen maar bozer om.”

“Het is toch ook te gek om los te lopen,” tierde Claudia. “Die twee zijn stapel op elkaar, maar te eigenwijs om daar als eerste voor uit te komen.”

Nadat Edith een tijdje met Gregor had gedanst, trok ze zich terug om op een van de barbecues een worstje te gaan braden. Ze zag dat Yoran en Annemarie ook weer waren gaan zitten en hoe Annemarie dicht tegen Yoran aanleunde. Ze was jaloers, o, wat was ze jaloers! Maar ze had haar recht van spreken verspeeld toen ze had geweigerd naar Yorans uitleg te luisteren, dat beseftte Edith heel goed. Als ze het over kon doen... Ze beet in het worstje, maar het smaakte haar niet. Rusteloos slenterde Edith over de binnenplaats. Ze wilde eigenlijk al naar huis gaan, maar iets hield haar tegen. Langzaam liep ze naar de stallen...

Toen Yoran op een gegeven ogenblik naar het tafeltje keek waaraan Edith tot voor kort had gezeten, zag hij tot zijn verbazing dat ze daar niet meer zat. Gregor zat er nog wel en deze zat op zijn gemak met Jantien te converseren. Yorans ogen flitsten over de binnenplaats en hij zag nog net op tijd een in het roze gestoken figuurtje richting stallen verdwijnen.

Edith begroette Beer, die met halfgesloten ogen in zijn hok lag, ver van al dat lawaai af. “Af en toe wenste ik dat ik een hond was, net als jij, Beer,” zuchtte ze. “Een beetje in je hok liggen luieren en nooit problemen hebben, dat lijkt me wel wat.”

“Je zou je dood vervelen,” klonk het rustig en Edith viel bijna voorover, boven op de hond. Nog net op tijd wist ze zich overeind te houden. Ze had nooit verwacht Yoran hier aan te treffen en

helemaal niet dat hij tegen haar zou praten.

“Ben je het feestgewoel zat?” informeerde hij op neutrale toon.

“Vindt Gregor het niet erg dat je hem aan zijn lot over laat?”

“Waarom zou hij?” antwoordde ze fel. “Ik heb niets met hem te maken! Pas jij maar op voor Annemarie. Die komt je vast zo achterna.”

Yoran haalde zijn schouders op. “Ze doet maar,” zei hij achteloos.

“Ik vind haar een vervelend, opdringerig wicht.”

“O!” was het enige dat Edith daarop te zeggen had.

“Ja, o!” herhaalde Yoran. “Net zo opdringerig als Bianca was en die kwam me zelfs achterna tot in De Witte Hengst!”

Edith kreeg een kleur als vuur. “Waarom zeg je dat?” stamelde ze.

“Omdat jij schijnt te denken dat ik zulke goeie maatjes ben met Bianca,” verduidelijkte Yoran en hij klonk nog steeds niet erg vergevingsgezind.

“Dat denk ik nu niet meer,” fluisterde Edith. “Anders had je haar immers vanavond hiernaar toe meegenomen.”

“Juist,” knikte Yoran. “Wat is dus je conclusie?”

“Dat... Bianca jouw vaste vriendin niet is,” zuchtte Edith gekweld.

“Oké, goed! Dat weet ik dan nu, al vraag ik me af waarom je me dit alsnog moest vertellen. Het maakt toch allemaal niet meer uit. Ik weet heus wel wanneer ik het bij iemand heb verbruid, dus bespaar me je verdere uitleg.” Ze wilde langs hem heen terug naar de

binnenplaats lopen, want langer in Yorans gezelschap blijven, was een kwelling voor haar.

Yoran hield haar echter tegen door te zeggen: “Als je nu van me wegloopt, zie je me nooit meer, Edith. Dan neem ik die baan op De Witte Hengst niet aan...”

Edith bleef met een ruk stilstaan. “Bedoel je dat je... dat je...” stotterde ze onsamenvattend.

“Dat ik nog steeds van je hou? Ja, dat bedoel ik!”

Edith hief een betraand gezichtje naar hem op en voelde toen twee sterke armen om zich heen.

“Edith, ik laat je niet meer gaan,” klonk zijn stem gesmoord. “Ik dacht: als zij dan niet naar mij komt, dan kom ik wel naar haar...”

“Ik dacht dat je niets meer van me wilde weten,” snufte Edith ergens ter hoogte van zijn borst. “Ik durfde nauwelijks je richting op te kijken, laat staan dat ik je zou durven aanspreken...” Het was even stil, toen ging ze verder: “Ik weet dat ik naar je had moeten luisteren, Yoran, maar alles leek zo... onwezenlijk... Ik kon me niet voorstellen dat je mij boven zo'n mooi meisje als Bianca zou verkiezen...”

“Edithje,” grinnikte Yoran teder. “Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat innerlijk en uiterlijk twee heel verschillende dingen zijn?

Bovendien... Jij hebt niets te klagen wat je uiterlijk betreft! Je ziet er fantastisch uit, vooral op dit moment in die roze creatie. En kijk me nu eindelijk eens aan, anders kan ik nog niet doen wat ik al een hele

tijd van plan ben... namelijk je grondig kussen!”

“Hè,” mopperde Claudia op datzelfde moment. “Ben ik even een seconde weg, zie ik Yoran en Edith nergens meer. Zouden ze weggegaan zijn?”

David, die net zijn tanden in een worstebroodje zette, keek met een vroom gezicht naar haar op.

“David!” Claudia schudde aan zijn arm. “Hoorde je me wel?”

“Ja zeker,” antwoordde David droog. “En over je twee enfants terribles hoef je je niet meer druk te maken, want ik zag eerst Edith en daarna Yoran richting stallen verdwijnen en tot nu toe zijn ze nog niet teruggekomen!”

“En dat zeg je me nu pas!” riep Claudia uit. “O Dave, denk je dat ze dan toch nog...”

De rest van de zin ging verloren, omdat David nuchter zei: “Dat denk ik niet alleen, dat weet ik wel zeker! Kijk daar maar eens!”

Claudia keek en zag hoe Yoran en Edith met de armen om elkaar heen kwamen aanlopen. “O jongens, wat ben ik daar blij om!” riep Claudia opgelucht en ze viel hen spontaan om de hals. “Dit maakt de hele avond goed!”

“We konden toch niet buiten elkaar,” lachte Yoran. “Dus...”

“Hebben we het maar even uitgepraat,” vulde Edith aan, met ogen die straalden als sterren.

“Van harte, hoor,” lachte David en hij sloeg Yoran spontaan op zijn

schouder en kneepte Edith even zachtjes in haar blozende wang. Annemarie was wit weggetrokken van woede toen ze het tweetal had zien terugkomen. Ze had al gedacht Yoran om haar vinger te hebben gewonden, maar niets bleek minder waar! Hij had niet geweten hoe snel hij Edith achterna had moeten rennen! Boos stond ze op. Ze ging naar huis en morgen zou ze tegen Claudia zeggen dat ze haar ontslag nam. Ze wilde hier niet langer werken dan noodzakelijk was! Gregor vatte de hereniging tussen Edith en Yoran vrij spontaan op. Hij had immers altijd al geweten dat Edith niet naar hem zou terugkomen. Hij vond dit jammer, maar aan de andere kant behield hij nu zijn felbegeerde vrijheid. En dat was hem ook wat waard... Zo werd het inwijdingsfeest van Claudia en David afgesloten met de hereniging van Edith en Yoran.

Edith was doodop toen ze eindelijk met Yoran alleen was.

“Moet je nu nog naar huis fietsen?” wilde Yoran weten. “Daar komt niets van in.”

“Wildest jij me dan brengen?” vroeg Edith. “Je hebt maar één helm!”

“Had je gedacht!” berichtte Yoran met een triomfantelijk gezicht.

“Als het goed is, ligt die tweede helm nog ergens in de stallen. Ik heb hem in de consternatie van vorige week vergeten mee te nemen. In dit geval komt het dus goed uit. Kom op, dan gaan we hem zoeken.”

De helm hing aan een haak en ze hoefden niet lang te zoeken.

Yoran plantte het ding op Ediths hoofd. “Ga je mee, marsvrouwtje?” vroeg hij teder.

“Met jou altijd, marsman!” lachte Edith olijk.

Hand in hand renden ze naar de plaats waar Yoran zijn motor had neergezet.

Ik droom vast, dacht Edith soezerig, toen ze even later achter Yorans brede rug op de motor zat. Maar als het een droom is, dan wil ik nooit meer wakker worden. Samen met Yoran in De Witte Hengst werken, en nu ook nog als receptioniste, wat is er nog meer te verlangen? Niets toch zeker...